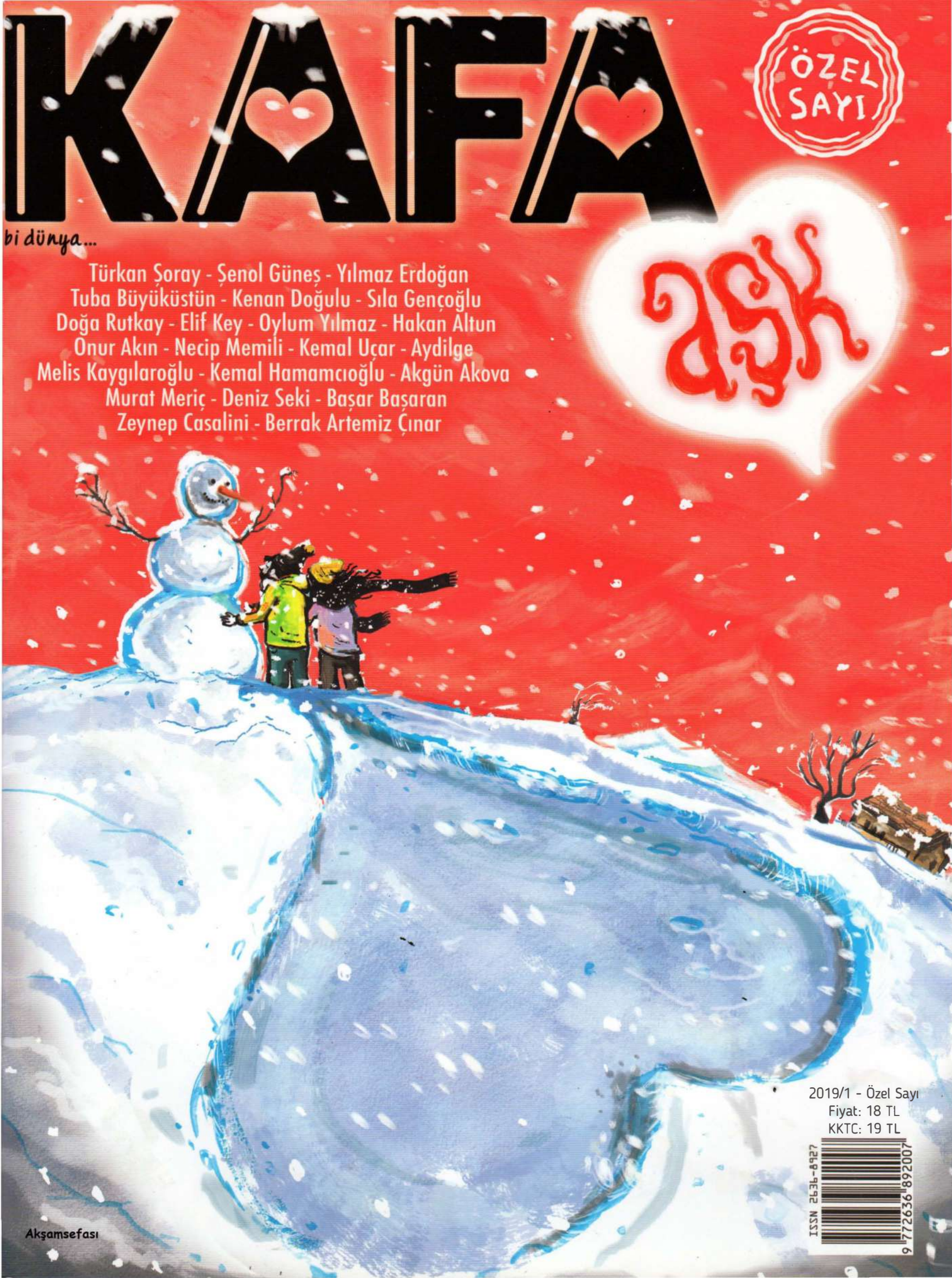
KAFA

bi dünya...

ÖZEL SAYI

Türkan Şoray - Şenol Güneş - Yılmaz Erdoğan
Tuba Büyüküstün - Kenan Doğulu - Sıla Gençoğlu
Doğa Rutkay - Elif Key - Oylum Yılmaz - Hakan Altun
Onur Akın - Necip Memili - Kemal Uçar - Aydilge
Melis Kaygılaroğlu - Kemal Hamamcıoğlu - Akgün Akova
Murat Meriç - Deniz Seki - Başar Başaran
Zeynep Casalini - Berrak Artemiz Çınar

aşk

Akşamsefası

2019/1 - Özel Sayı
Fiyat: 18 TL
KKTC: 19 TL
ISSN 2636-8927
9 772636 892007

Bana bir kere "Seni seviyorum," demedi. Her şeyiyle belli ederdi ama bu şekilde ifade etmezdi. Bir gün artık canıma tak dedi. Ölümünden iki ay evvel, hasta yatağındaydı. Dedim ki "Müslüm, bunca yıllık karınım. Bana bir kere seni seviyorum demedin." Güldü, sarıldı... "Seni sevmesem bunca yıldır senle olur muydum? Bak, gözümü senle açtım, senle kapıyorum..."

Muhterem Nur, Posta gazetesi, 1 Temmuz 2017

Fotoğraf: Alper Çetiner - Müslüm Filmi

Artık iyiden iyiye soğudu toprak. Çırpınmayı çoktan bıraktı yapraklar. Derin bir kış uykusundadır tabiat. Ağaçlar çatırdıyor yalnızlıktan. Üşüyen gecelerin feryadı hepimizin kulaklarında. Denizce konuşmayı bıraktı gökyüzü. Zaten mavisine de beyaz karıştı biraz. Gözleri bağlı güneşin. Bir sarı sokak lambası artık; yolumuza ışık tutmaktan başka bir işe yaramaz. Öyle bir küskünlük ki bu, sevgilisi Akdeniz'e bile uğramaz. Erkenden yanar evlerin lambaları. Bacalar hiç durmadan tüter. Bulutlara çakılı gözler yıldızlara hasret. Karbonmonoksit kokulu akşamların umut yoksunluğu bir güzel habere muhtaç. Hiçbir mevsimde bu kadar yürekten beklenmez postacılar.
Yine de aşk ısıtır insanların içini, aldırmaz kara kışa ve iliklerimize kadar titreten soğuğa dedik; uzun kış gecelerinizin sobası, en uzun bağıran sokak satıcısının bozası, yeniden doğmaya hazır umutların kozası olsun diye KAFA Aşk sayısını hazırladık. Sürpriz yazarlarımızın yepyeni yazılarıyla yine gönüllerinize talibiz. Aşk dolu günler dileriz!

KAFA

içindekiler

- 4 Sıla Gençoğlu
- 5 Yılmaz Erdoğan
- 6-7 Berrak Artemiz Çınar
- 9 Şenol Güneş
- 11 Tuba Büyüküstün
- 12 Doğa Rutkay Kamal
- 13 Türkan Şoray
- 15 Kemal Hamamcıoğlu
- 17 Kenan Doğulu
- 21 Elif Key
- 23 Necip Memili
- 24-25 Başar Başaran, Çiğdem Canım Yayan
- 29 Onur Akın
- 30 Melis Kaygılaroğlu
- 33 Oylum Yılmaz
- 35 Hakan Altun
- 36 Murat Meriç
- 37 Kemal Uçar
- 39 Aydilge
- 41 Zeynep Casalini
- 43 Deniz Seki
- 47 Akgün Akova

2019/1 - Özel Sayı - Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Yayın Türü: Yaygın Süreli Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık Sorumlu Müdür: Mert Çanga
Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Derin Karabulut
Görsel Yönetmen: Dorukhan Varlık Tasarım: Nazlı Kaplan
Kapak: Cem Güventürk Okuyucu Temsilcisi: Emrah Akbaş
Yayın Danışmanı: Gökhan Dağıstanlı Reklam: info@adworldistanbul.com
Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy / İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad.
İhlas Plaza No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 454 30 00 Dağıtım: TDP (0216) 585 90 00
www.kafadergi.com - bizeyazin@kafadergi.com
reklam@kafagrup.com

KAFA Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır.
Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın
hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Sıla Gençoğlu

al git

Saçın gözümde al git
Kaşıma kadar çıkıyor kalbim
Aynı hızla giriyor yerin dibine
Al bu beni git
Gözüm görmesin

Karınca gibi
Vızır vızır
Her yerde
Aşk tekil bir söz değil
Kocaman bir ordusu var
Artık eminim

Gözün ömrümde al git
Ağzımda atıyor kalbin
Benimki senin dişlerinin arasında
Çiğniyorsun bazen
Tükürüyorsun bazen
Bazen de kedi yavrusunu tutar gibi
Zarif ve korkak tutuyorsun dudakların arasında
Her halin sensindir diye korkuyorum

Belirsiz özerk
Çapraz sorgu
Çarpık kafa
Yarım ekmek
Buçuk kahkaha

Başım göğsünde
Başın dizimde
Elin elimde
Al git
Öğürsem düşecek kalbim
Bi daha hiç girmeyecek içeri

Kapı açık ve mahvolduk apaçık

Yılmaz Erdoğan

siftah

Aşkın hem kalbî hem zihinsel bir mertebe ve o yükseltiye çıkmanın varoluşumuzun en büyük hediyesi olduğunu; her bakımdan zor olan şu yaşama meşgalesini katlanılası kılan tek şeyin aşk olduğunu anladıysan...

Varoluş, sevgi ile nefret arasında bir kurander.
Nefret, insanın en bulaşıcı hastalığı.
Sevgi ise ilaçtır; derde şifa olsun diye ilaç yapma işi sabır ve çaba ister.
Bu çabayı göze almışsan, her öfkelendiğinde hızla pişman olmayı, gönül almayı başarıyorsan...
Her ne sebeple olursa olsun; aşk, siyaset, muhabbet...
Bir başkasını incitmeme kaygısı taşıyor ve her münakaşayı nezaketle yapıyorsan...
Kırıcı ve kıyıcı kelimelerin, gıybetin, iftiranın, küfrün şeytani cazibesine kapılmadan, kimliğini oluşturan listenin en başına "iyi bir insan" diye yazmak istiyorsan...
Cesaret hep öfkeyle mi takılmalı, sevgili insan korkak mı? Hem sevgili hem cesur hem merhametli hem kararlı olmak imkansız mı?
Bu ve benzeri sorulara kafayı taktıysan...

Hem sevgili hem cesur hem merhametli hem kararlı olmak imkansız mı?

Hayatta sevilesi her şeyin, hem genelin hem detayın farkındaysan... Gocunmadan özür dilemeyi, minnetle teşekkür etmeyi ve sahip olduklarin için şükretmeyi biliyorsan...
Ne yapsan sevemediğin bir insanı bile Yaradan'ın hatırına sevmek zorundaysan...
Aşkın hem kalbî hem zihinsel bir mertebe ve o yükseltiye çıkmanın varoluşumuzun en büyük hediyesi olduğunu; her bakımdan zor olan şu yaşama meşgalesini katlanılası kılan tek şeyin aşk olduğunu anladıysan...
Romantik falan değil, düpedüz gerçekçi bir sevda müptelasıysan...
Hala şiirle bir temasın var ise. Yani bazen o, anlatılamaz olanı anlatma sanatına işin düşüyorsa... Derin meramların ince kafalarını anlıyor ve seviyor, şarkısız, türküsüz, şiirsiz yapamıyorsan...
Kavgacı değil inceciysen...
Başkasını sevindirmenin, tanıdığın ya da tanımadığın birini mutlu etmenin, bir yaraya derman olmanın, karşılık beklemeden vermenin, paylaşmanın tadını seviyorsan...
Hatta aşıksan... Şu an ya da her ne zaman aşık olduysan...
Sahiplik, kızgınlık ya da kıskançlık illetiyle kirletmiyorsan aşkını...
Sevdiğine, kendini her gün daha çok sevdiriyorsan...
Mizahsız bir ciddiyete kurban etmemişsen kendini...
Bu yolda hep yıldızlı pekiyi almak mümkün olmasa da en azından sınıfı geçecek bir ortalama tutturabiliyorsan...
Bu gayret varsa sende...
Senin her günün, kutlu bir sevmeler günüdür.
Sevgililer Günü, sevmeyi bilene kutlu, sevgisiz olana, sevgide yetersiz kalana sevgili bir başlangıç, bir güzel siftah olsun.

"aşk biter, her şey gibi iyi ki biter"

Röportaj: Ayça Derin Karabulut

Aşk, sevgi, nefret, vicdan, şefkat, güven, şüphe, ilgi, şiddet, ilişki, evlilik... Bu kelimeler hepimize ne kadar tanıdık değil mi? Neden, nasıl aşık oluyoruz? Neden aldatıyoruz? Neden çekip gidemiyoruz? Aşık mıyız, bağımlı mı? Peki bu sorular tanıdık geldi mi? Ben cevaplarını çok merak ettim, bu soruları hazır aşk sayısı hazırlıyorken, bir bilene; Klinik Psikolog **Berrak Artemiz Çınar***'a sordum.*

• Neden ve nasıl aşık oluyoruz?

Kendimizi bir başkasının gözünde sınama, değerlendirme ve izleme ihtiyacı içindeyiz. Bu doğal ve erken çocukluk evrelerinden beri geliştirdiğimiz bir mekanizma. "Öteki"ne ihtiyacımız var; var ki kendi farkımızı belirleyelim. Farkımızı da kabul ettirelim. Aşkta da böyle; aşk, benliğimizi bulma çabası belki de. Bu çabanın en doruk deneyimi aşktır diyebiliriz. Benliğimizi aşık olduğumuz kişiyle iç içe geçirir, karıştırır, gözümüzü kör ederiz. Aşk kalabalık sevmez. İki kişi böyle göz göze, diz dize, can cana bakışacak, koklaşacak, birbirlerini izleyecek. İzleyecek ki kendindeki eksiği tamamlasın, fazlayı anlasın. Biraz da bizde olmayanı keşfetme halidir aşk. Tam da bu yüzden bize benzemeyeni seçeriz genelde.

• Aşk nedir, sevgi nedir? İkisini ayırt eden en temel davranış biçimi ya da his hangisidir?

Aşkın patolojik bir tarafı var. Sevgi aşka göre daha aklı selim yaşanan bir duygu. Sevmek, ayağı yere basan bir gözlemi, duyarlılığı, en önemlisi bağlılık ilişkisini içerir. Aşk ve sevgi arasında birçok ayırt edici özellik olsa da sanırım en büyük fark, aşk ilişkisinde bireysel sınırların olmaması. Aşkta hep aşık olduğumuz kişiyle aynı şeyi düşünmek, aynı şeye sevinmek, aynı yerde bulunmak isteriz. Sevgi ilişkisi içinde ise sınırlar vardır; ben ve sen arasındaki farklılığın tanınması ve sahip çıkılması sevginin belirleyicisi olabiliyor. Aşkta ben-sen iç içe geçmiş halde yaşanıyor. Mesela aşk farklılıktan pek hoşlanmaz. Farklı fikirler veya istekler ortaya çıktığında bozuluyorsak fena halde aşık olmuş olabiliriz. O yüzden aşka dair "ruh eşi", "bir elmanın iki yarısı" gibi benzetmeler de yapılmıştır. Sevgide ise ben-sen ayrışık halde, birlikte büyür. Sınırlar aslında iki kişi arasındaki farklılığın deneyimlendiği yerdir ve ilişkide gelişim ancak sınırlarımız varsa gerçekleşebilir. Halil Cibran'ın dediği gibi; "Çünkü bir servi ile bir meşe birbirinin gölgesinde yetişmez."

HER NE OLURSA OLSUN HERKES BİR İLİŞKİYİ BİTİRME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİPTİR

• Aşık olduğumuzu nereden anlarız? "Aşk"ın bir tanımı var mı?

Aşkla ilgili bir tanımlama çabası var ama bence aşkın tanımı Dünya'daki aşık insan sayısı kadar. Temel olarak aşk bir duygu; kuvvetli ve karmaşık. Aşkı bir delilik haliyle anlatırız çoğu zaman: "Ona deliler gibi aşığım." Bu delilik haline olan vurgu; aşkın gerçeklik zemininden yoksunluğuna, hayali bir gerçeklik içinde yaşamaya, yoğun duygu durumları içinde olmaya, bir fikre-hayale saplanmaya, günlük hayattaki işlevselliğimizi kaybetmeye, olayları olduğundan çok daha farklı bir şekilde algılama ve yorumlamaya işaret ediyor. Değişken bir dinamik içinde ve çok biricik yaşanan bir duygu.

• İnsan neden bir ilişkinin içindeyken bir başkasına ihtiyaç duyar?

Bunun birden çok cevabı olabilir. En temel neden ise merak... Ne kadar değerliyim, beğeniliyor muyum, arzulanıyor muyum gibi kendiliğimize dair sorularla ne kadar meşgulsek, bunların cevaplarını o kadar farklı kişilerde ararız. Eğer bir kişi ilişki halindeyken, sürekli yeni yeni ilişkiler içine giriyorsa tekrarlayan bir aldatma döngüsünden bahsedebiliriz. Bu tür kişiler için çoklu ilişkiler içinde olmak bir performans meselesidir. Ne kadar çok ilişki içindeyse o kadar güçlü veya değerli olduklarına dair bir zemin hissi içindedirler. Aslında bu çok kaygan bir zemindir; yetersizlik içinde kendini ispatlamaya çabalayan, beslenmemiş bir ego durumu söz konusu olabilir. Bazense kişiler özellikle uzun süreli bir birliktelik içindeyken ilişkideki bir eksikliği tamamlamak için yeni bir ilişki içinde bulurlar kendilerini. Eskisine de kıyamaz, yenisinden de cayamaz. Bu kişilerin değil, ilişkinin eksikliklerine işaret ediyor olabilir. Bazense bir ilişki içindeyken başka birine aşık olmak da mümkün olabilir. Her ne olursa olsun herkes bir ilişkiyi bitirme özgürlüğüne sahiptir. Bu durumları ilişkiyi bitirmeden yaşamak ahlaki boyutun ötesinde daha içsel bir boyutta duyarsızlaşmaya, öfke, utanç ve suçluluk duygularına neden olacaktır. İnsan bu; beşer şaşar demişler. Önemli olan ilişkiyi sürdürme veya sonlandırma sorumluluğunu alabilecek cesarette olmaktır.

Kimisi ilişki içinde olduğu kişiye, kimisi ilişkiye kıyamıyor. Kimisi yeni olası ilişkiye veya kendine güvenmiyor.

HANGİ SEBEPTEN AŞIK OLDUYSAK O SEBEPTEN SOĞUYABİLİR İÇİMİZ ZAMANLA

• Aşkın gerçekten bir ömrü var mı? Özellikle çok uzun ilişkilerde bir süre sonra aşk hangi hale dönüşüyor?

Hangi sebepten aşık olduysak o sebepten soğuyabilir içimiz zamanla. Aşırı yücelttiğimiz her şey, bir süre sonra katlanılmaz hale gelebilir. Bu, hayranlığın karanlık tarafıdır. Çok yaşanıyor mesela; adam ne kadar kibar diye hayran olup aşık oluyoruz sonra bu kibarlığı sıkıcı buluyoruz. Ya da kadın ne kadar eğlenceli diye dikkatimizi çekiyor aşık oluyoruz, sonra bu eğlenceli hal fazla gelmeye başlıyor. Her duygu biter, aşk da biter. Dönüştürebilen için sevgi ve bağlılık duygusuyla ilişki sürebilir ama o coşkun duygu biter. Herhalde bu kendi eksiğini tamamlama meselesi hallolunca aşkla çok işimiz kalmıyor. İşte o zaman karşımızdaki kişinin burnundaki sivilcesini görmeye başlıyoruz. Genelde aşk bitince ilişki için gösterilen çaba da bitiyor. Çaba bittikçe alışkanlık, vicdan, sorumluluk, zorunluluk gibi kavramlarla ilişki yürütülmeye çalışılıyor. Özeni, flörtü, saygıyı, onayı, anlayışı, arzuyu sürdürmek için istek duyduğumuz ve emek verdiğimiz sürece ilişki dönüşür; sivilcesini patlatmaya çalışmadığımızda ise çok daha anlamlı bir dönüşüm gerçekleşir.

• Her anlamda "ideal" bir ilişki her zaman yan yana olarak mı yaşanır, çoğu zaman özleyerek mi?

Hiçbir şeyi sıkı sıkı tutamayız, hiçbir şeye sürekli sarılı kalamayız, hep aynı şekilde duramayız. Doğamız; bağlanma ve ayrışma ihtiyaçlarını gidermeye odaklı. Mesafe, her ilişki için gerekli. Fakat aşk, mesafeyi aşan güçte bir şey. Aşkta yan yana, iç içe birbirinin gözlerinde kaybolma gibi ihtiyaçlar çok baskın ve doğaldır. Sonrasında ayrışma ihtiyacı da gelecektir ve bu ayrışma ihtiyacı illa ilişkinin kötüye gittiğine dair bir işaret değildir. Aşk bitince bir bağımsızlık mücadelesi başlar. Bu mücadeleden her iki taraf sağ çıkarsa ilişki idealleşmeye başlar. Birbirimizi değiştirmeye çalışmadığımız, yargılamadığımız, farklılıklardan beslendiğimiz, karşımızdakini ittirip kaktırmadığımız veya onu yutmaya çalışmadığımız ilişki, ideal bir ilişki için zemin hazırlar.

SAKLAMAYA ÇALIŞTIKÇA, YOK SAYDIKÇA ARTAN BİR DİNAMİĞİ VARDIR AŞKIN

• Aşk biter mi? Aşkla barışık nasıl yaşayabilir insan?

Sürekli aşık yaşayamayız, kimyamız bozulur. Aşk biter, her şey gibi iyi ki biter. Kişi o aşk halinde acıktığı duyguya doymadıkça arayışına devam eder. Özellikle platonik aşkların süresi diğerlerine göre daha uzun sürebilir. Çünkü her duygu gibi saklamaya çalıştıkça, yok saydıkça artan bir dinamiği vardır aşkın. Aşkla barışmanın yolu onu tüm dinamikleriyle anlamak, hoş karşılamaktır.

• İnsanlar neden dürüst olmadıkları kişilerle yan yana durmaya devam ederler? Ve neden "biriyle mi" şüphesiyle bir ilişkiye devam edilir?

Aşk iki kişilik bir kumdan kale gibidir. Dağılmayı, incinmeyi, kırılmayı göze alan bir tarafımız vardır yaşarken. İlişkilere dair öğrenilmiş roller, geleceğe dair kaygılar, güvenlik ihtiyaçları, alışkanlıklar, sorumlu hissetmeler, vicdani meseleler bitmiş bir ilişkiyi sonlandırmama gerekçeleri olarak çok sık karşımıza çıkıyor. Şüpheden, başka bir ilişki hayalinden veya bambaşka bir sebepten ötürü ilişkiyi sonlandırmak istiyorlar ama onları o ilişkide tutan başka duygular da var; bu bir kördüğüm. Kimisi ilişki içinde olduğu kişiye, kimisi ilişkiye kıyamıyor. Kimisi yeni olası ilişkiye veya kendine güvenmiyor. Her ne gerekçeyle olursa olsun bir ilişkiyi sonlandırmak elbette kolay değildir. Fakat istemediğimiz halde o kişiyle yan yana durmak çok daha zordur.

• İlişkilerde seksin tükenme sebebi nedir? Tutku yoksa aşk da yok mudur?

Öncelikle bu azalmayı "Haftada en az bilmem kaç kere seks yapmıyoruz, eyvah demek ki bizim cinselliğimiz kötü gidiyor," gibi takvimsel bir veriye göre belirlemek uygun değildir. Çiftlerin ihtiyaçları, duyguları, algıları, yorumları, kendi ritimleri gibi faktörler belirleyicidir. Haftanın her günü yaşanan ama acele, özensiz, duygusal temas barındırmayan seks de ilişki için her zaman sağlıklı bir cinsel birliktelikten sayılmayabilir. "Bir ilişkinin olmazsa olmazı cinselliktir," gibi bir bakış açısından ziyade cinselliği; birlikte sohbet etme, sarılma, uyuma, dertleşme, eğlenme, yemeğe çıkma gibi ilişkinin temel dinamiklerinden herhangi biri olarak gördüğümüzde cinselliğe atfedilen yük de biraz azalacak ve bedenimiz daha özgür kalacaktır.

Bir ilişkide uzun süre hiç cinsellik yoksa birçok şey düşünülebilir. Monotonluk bir sebep olabilir. İlişki, şefkat duygusunun liderliğinde diğer duygular bastırılarak sürüyor olabilir. İlişki yerini alışkanlığa veya vicdani bir sorumluluk hissine bırakmış olabilir. Hep anne olmak, sürekli çalışan adam olmak vb. roller ilişki içinde çok baskınlaşmış olabilir. Konuşulmamış ihtiyaçlar, tamamlanmamış işler, gizli kalmış öfkeler söz konusu olabilir.

• Birine bağımlı mı yoksa aşık mı olduğumuzu nasıl ayırt ederiz? Net bir şey söylenebilir mi? "Eğer ..... hissediyorsanız aşık değil, bağımlısınız" gibi...

Bağımlılık bir tutumdur aslında; aşk bir duygu. Aşkın veya sevginin nasıl yaşandığı ise karşımızdaki kişiye bağımlı mı, güvenli mi, kaçıngan mı, güvensiz mi yoksa kaygılı mı bağlandığımıza bağlıdır. Bu durum kişiden kişiye farklılık gösterecektir. Bunlar erken çocukluk dönemindeki yaşantılarımızda ilk kurduğumuz bağlar neticesinde öğrendiğimiz tutumlardır. Aşkta, özellikle ilk zamanlarda bir parça bağımlı tutum aşkın patolojisi gereği normaldir. İlişki evrildiğinde ise bağımlı tutum ile saf sevgi yaşantısı birbirinden net şekilde ayrışmaktadır. Genel olarak sadece eşimizle birlikte olduğumuz zamandan keyif alıyorsak, ayrı olduğumuz zaman hayattan hiç zevk almıyorsak, aşktan değil bağımlı bir tutumdan bahsedebiliriz. Aynı şekilde kendimizi sürekli ona muhtaç hissediyorsak ve ondan da bize muhtaç olmasını bekliyorsak bunun adına sevmek diyemeyiz. Sevgi, her iki tarafı da kendine yetmeye yüreklendirecek kadar cömerttir. Yine ondan sürekli onay almak istiyorsak, farklı fikirde olmayı bir hayal kırıklığı gibi deneyimliyorsak bunun adı yüksek ihtimalle bağımlılıktır. Her tartışmada terkedilme korkusu yaşamak da aşkın değil bağımlılığın bir göstergesidir. Aşk kaybetmekten korkar ama bağımlılık bu korku uğruna insanı kendinden caydırır.

• İlişkilerimizi şekillendiren şeyler arasında içinde büyüdüğümüz ortamın ne kadar etkisi var?

Bir çocuğun üç ebeveyni olduğu söylenir; anne, baba ve anne baba arasındaki ilişki. Bizim yetişkin yaşamımızdaki ilişkilerimizi belirleyen en önemli şey kendimizi sevmeye ve sevilmeye ne kadar bırakabileceğimizin gizli bilgisidir. Bu da çocukluk anılarımızda, kabullerimizde saklıdır. Sevmek, sevilmek güvenli midir? Zarar verici, örseleyici midir? Sürekli midir, değişken midir? Koşulsuz mudur yoksa sadece uslu durunca mıdır? Tüm bunlar ilk yaşantılarımızda beliren bir bilinç hali aslında. Sevgiyi ne kadar hakkettiğimize dair gelişen bu bilinç, kendimizi ne kadar sevdiğimizi ve bir başkası tarafından ne kadar sevilmeye izin vereceğimizi belirler. Buralardan öğrendiğimiz şey, bilincin sevgiyi alma ve verme kapasitesiyle ilgili olan tarafını yansıtır. Bir de sevginin yaşanma biçimi var; o da izleyerek öğrendiklerimiz. Anne ve babamız ya da modellerimiz arasında neler olduğu, nasıl tutumların kabul edildiği, hangilerinin reddedildiği, kadının ve erkeğin izlediğimiz türlü türlü halleri, bizim sonradan kullanacağımız veya kullanmayacağımız tutumlara dönüşür. Onların sesleri, kendi iç sesimiz haline gelir. Bu seslerden memnun değilsek, farkındalık düzeyimiz bizi annemiz gibi bir kadın veya babamız gibi bir adam olmaktan kurtarabilir. İşimize yarayan sesleri kabul ettiğimiz, işimize yaramayanları ise onlara iade edebileceğimiz sancılı ama büyüten terapi deneyimlerinden geçmek mümkündür.

"HAYIR, AŞKTAN YAPMIYORSUN, ŞİDDETE EĞİLİMİN VAR" TARAFINDA DİMDİK DURMALIYIZ

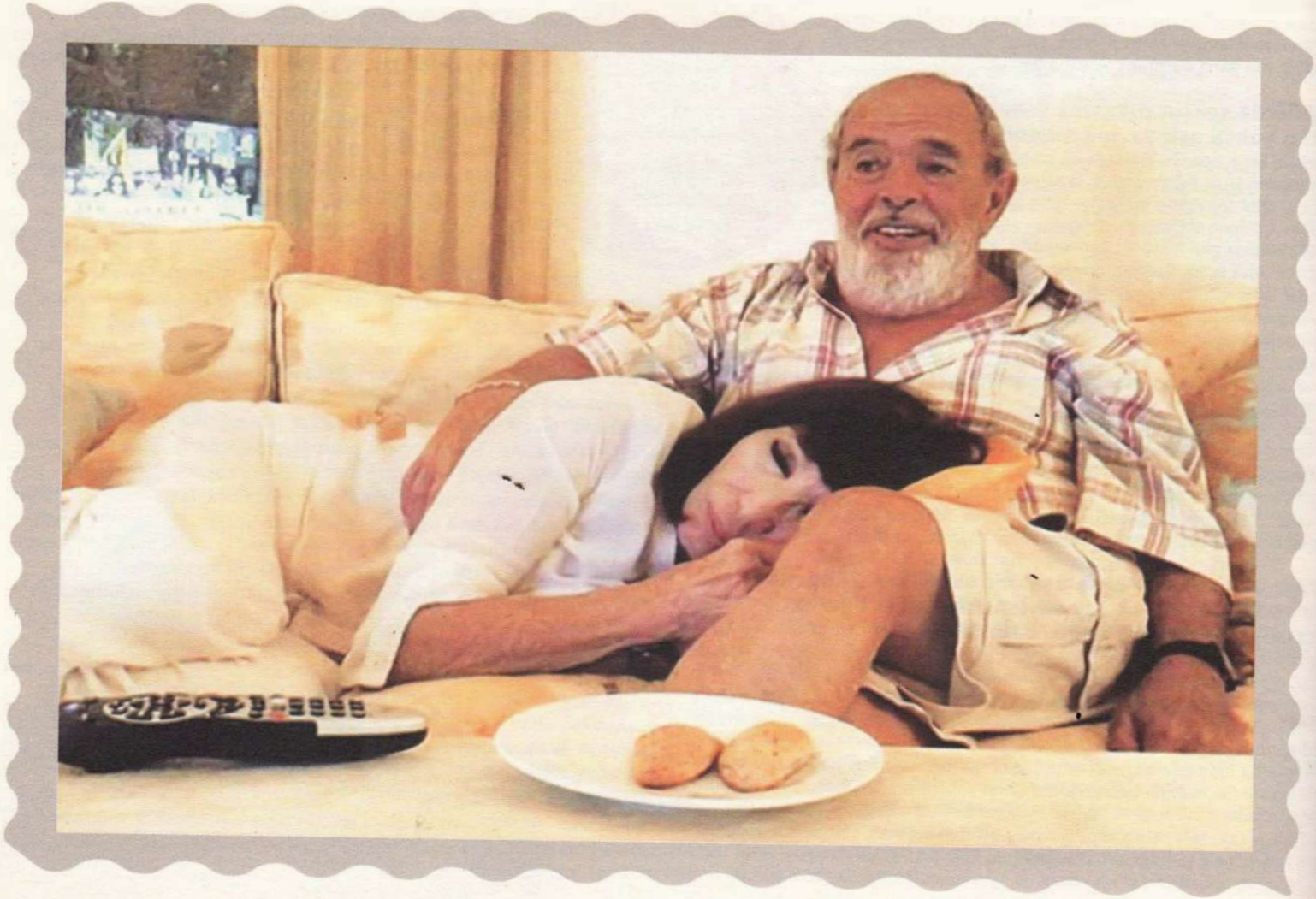
• Uzun zamandır kadına şiddet konusu gündemde. Çoğu zaman biz kadınlar şunu da söylüyoruz. "Düzelir sandım.", "Aslında öyle biri değil.", "Beni seviyor, sadece anlık bir sinirdi..." Erkek ise "Sevdiğimden yaptım!" der. İlk sorum: İnsan sevdiğinden böyle bir şey yapar mı? İkincisi ise: İnsanlar değişir mi? Aşk her şeyi affeder mi?

Aşkın veya sevginin hiçbir boyutu, şiddet suçunu haklı veya kabul edilebilir kılamaz. Hatta şiddeti, sevgi veya aşkla açıklamaya çalışmak, "Sevdiğimden yaptım," demek başka bir duygusal şiddettir bence. Sorumluluğun alınmadığı, şiddet suçunun sevgiye veya ilişkiye yansıtıldığı bu tutum yine utandıran ve yine örseleyen bir tutumdur. Yani "hayır, aşktan yapmıyorsun, şiddete eğilimin var" tarafında dimdik durmalıyız. Elbette kadınlar şiddete maruz kaldığı ilk zamanlarda durumun düzeleceğini sanabilir, tekrar etmeyeceğine dair içinde bir umut besleyebilir; bu çok insani ve anlamlı. Şiddet dinamiğini bilmediğinden kendisine uygulanan şiddete anlam yükleme çabası olabilir. Tabii bazen "Beni sevdiğinden yaptı," ifadesi bir kalkan işlevi de görebilir. Ekonomik kaygılar, desteksiz ve yalnız hissetme, çocuk varsa ona dair sorumluluk hissi, ilişkiyi sonlandırırsa daha büyük bir şiddete maruz kalacağına dair endişeler, tehditler, çaresiz hissetme olasılığı gibi düşüncelerin üzerini örtmeye yarayan bu kalkana çok sık rastlıyoruz. Şiddet karşısında çok korkmuşuzdur, çok büyük korkmuşuz ve çok ağır yaralanmışızdır. Gerçekçi değerlendirmelerden uzaklaşmamız, şok hissiyle duyarsızlaşmamız ve genel muhakememizi kaybetmemiz olasıdır. Burada toplumsal destek, basın yayın organlarının yaratacağı olumlu atmosfer, insan haklarına dair bilgi birikimi, uygun çevresel destek sistemlerinin oluşması cesaretimizi arttıran ve bizi susmamaya güçlendiren en temel dinamiklerdir. Şiddet eğilimli kişiler ya şiddete maruz kalmış ya da tanık olmuş kişilerdir. Genelde şiddet gösterdikten sonra pişmanlık sözleri gelir, bu pişmanlık samimi de olabilir. Özür, söz, yemin, tövbe yeterli değildir. Bununla ilgili yaraların sarılması ciddi bir iştir. Özellikle şiddet eğilimi olan kişinin tedavi sorumluluğunu üstlenmesi, tedavide istekli, gönüllü, istikrarlı ve kararlı olması, aşkın her şeyi ve hatta insanın kendini affetme olasılığına inandırabilir bizi.

Aşk kaybetmekten korkar ama bağımlılık bu korku uğruna insanı kendinden caydırır.

Yıllar geçtikçe insan yumuşuyor. Olumsuz şeyleri düşünmek insana vakit kaybettiriyor. En değerli şey vakit, sevdiğin insanla geçirdiğin vakit. Bu yaz, Engin'e bir şey için kızdım. Kendimce küstüm yani. O ne yapsa, oralı olmuyorum filan. Neyse yukarı çıktı, yatağa yattık. O böyle, "Hadi gel barışalım," der gibisinden kolunu uzattı, "Omzuma gel," demeye getirdi. **Eski Gülriz gitmezdi. Ama bugünkü Gülriz olarak düşündüm, nasıl olsa beş gün sonra gideceğim o omuza.** O omuz, benim hayatta kendimi en huzurlu hissettiğim yer. Birden, "Neden vakit kaybedeyim ki?" dedim, hemen gittim sarıldım. Gençliğimde böyle değildim.

Gülriz Sururi, Hürriyet gazetesi, 13 Şubat 2016

Fotoğraf: Gülriz Sururi arşivinden

Şenol Güneş

aşk dediğin nedir ki?

Aşkın, imkansızı, yasağı, zorluğu yoktur. İnsanın kontrol edebileceği, yakalandığında yönetebileceği bir duygu değildir. Kimi zaman istesen de aşık olamazsın birine, bir şeye, bir ana, bir yere!.. Kendiliğinden gelir, yaşanır hepsi...

Konu aşk olunca insan nereden başlayacağını bilemiyor... Çocukluk yıllarında sorulunca "aşk 3 harftir" denir geçilirdi... Kelimenin yazılışı mı, anlamı mı önemliydi, bilemiyorduk.

Yıllar geçtikçe aşk kelimesi hafızamızda niteliğini kazanmaya başladı; Allah aşkı, insan aşkı, doğa aşkı, iş aşkı, futbol aşkı gibi kimliklere büründü ve manası da yüreğimizde giderek değerlendi. Kim bilir belki de biz değerli bulduklarımıza aşık olduk süreç içerisinde.

Duygularımızın en üst seviyeye ulaştığı anlarda bu hissi tarif edecek kelime bulamadığımızda, aşktan söz etmez miyiz?

Kuşkusuz, sevmenin, sevilmenin ölçüsü yoktur. Yeri, zamanı, uzaklığı yakınlığı belirleyici değildir.

Aşk sadece ama sadece duygunun gücüdür. Hiç karşılaşmadığınız, bazen görüp adını dahi bilmediğiniz birine de aşık olabilirsiniz. Bu kavramın mutlak ve tek bir doğrusu da bulunmamaktadır. Aşk bazen keyifli, mutlu, heyecanlı olmanızı sağlar, bazen ağlatır...

Aslında aşk biraz da kendine yüklenmektir. Kontrolünde olmadan geçirdiğin büyük sarsıntıdır...

Öyle anlar gelir ki kendinle savaşırsın; kazananın kim olduğu belirsiz bir yarışa girersin... Kendine kırılırsın bazen, cevabını bulamadığın sorularla boğuşursun ara sıra...

Aşkı kontrol edemezsin... Ne zaman, nerede, nasıl tutulacağın belli değildir.

Aşkın imkansızı, yasağı, zorluğu yoktur. İnsanın kontrol edebileceği, yakalandığında yönetebileceği bir duygu değildir.

Kimi zaman istesen de aşık olamazsın birine, bir şeye, bir ana, bir yere!.. Kendiliğinden gelir, yaşanır hepsi... Senin gücün aşık olmaya da yetmez, onu kolay kolay yok etmeye de...

İstersen şöhrete, istersen paraya, istersen güce sahip ol ama bunların hiçbiri aşkı ne satın almaya ne elde etmeye yeter!.. Ona sahip olunmaz; sadece yaşanır.

***

Aşk nedensiz sevmektir aslında... Bağımlılıktır... Paylaşmaktır... Bağlılıktır... Tutkudur... Kendini ifade edememektir yeri geldiğinde.

Aşkın hesabı da diyeti de kârı da zararı da olmaz. Kazanmak, kaybetmek yoktur. İçinden gelir; hayata en değerli gördüğün şeyi aşkın için kolaylıkla harcarsın. Vazgeçersin.

***

Doğum, yaşam ve ölüm hepimizin hayatında var. İstesek de istemesek de yaşıyoruz bunları... Yaşam elimizde sanıyoruz. Ona güzel başlayıp güzel bitirmek istiyoruz.

Sağlık, mutluluk içinde bir ömür hepimizin hayali ve dileği... Kendimizle, ailemizle, komşumuzla, milletimizle, dünyamızla barışık bir hayat sürmek istiyoruz.

Yeryüzünde yaşayan tüm insanların başından geçen hadiseler mutlaka onları etkilemiştir. İnsanlar kendi mantıkları çerçevesinde haklı ve haksız olduklarını düşünmüşlerdir. Ancak öyle anlar gelir ki aklın, mantığın ortadan kalktığı, duyguların ön plana çıktığı süreçler de yaşanır.

Bazen üzülür, bazen seviniriz, kızarız, mutluluk duyarız...

Telefonun başında saatlerce beklediğimiz dönemler vardır. Randevuda heyecanlandığımız, peşinden koştuğumuz, içimizi dökemediğimiz anlar yaşarız birine karşı... Bunlar, anlatıldığı zaman anlaşılamayan, anlaşıldığı zaman kıymeti bilinmeyen duygular bütünüdür.

Aşk hevesin, sevda ise nefesin bitene kadarmış!

Aşk, duyguların en üst seviyeye çıktığı, dibe vurduğunda bile vazgeçemediğin hassas bir hissiyattır.

***

Bu gerçekler ortadayken anlık heveslerimizi bile aşk olarak tarif ettiğimiz dönemleri çok yaşadık, yaşıyoruz. Belki de kendimize olan sevgimizin, bağlılığımızın değerinin karşı tarafa yansımasıdır aşk...

Peki ya ne olmasın?

Mesela "seni seviyorum" demeye gerek kalmasın. Bakışlar her şeyi anlatsın.

Aşık olmak aptallık sayılmasın.

İhtiyaç duyulduğunda aşkınız uzakta durmasın.

İnkâr edilse de kıskanmamak olmasın...

"Mutluluğun reçetesi çok sevmek değil, değer vermekmiş," derler.

"Aşk sebepsiz sevmektir," diye dizelere yansıtmış şair bu duygunun çaresizliğini...

"Aşk bir deniz ise kadın onun kıyısıdır," diye tanımlamış bir başkası...

"Aşk dediğin nedir?" diye sorana ise en güzel cevap "Onu ancak hisseden bilir," cümlesidir.

Yani lafın özü:

Aşk anlatılmaz; yaşanır!

***

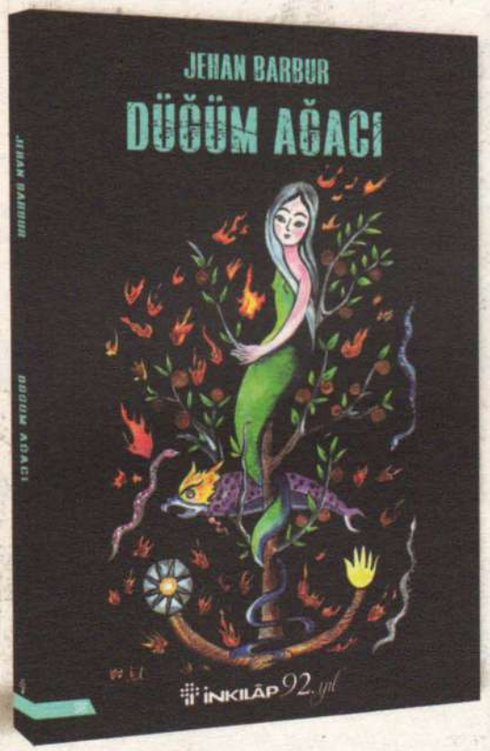
Hepimiz bu duyguları çocukluğumuzda, okul çağlarımızda, evliliğimizde, iş hayatımızda yaşadık... Hepsi bizim aşkımızdı. Ancak bütün bunları hevesimiz geçtiği zaman fark edebildik. O yüzden aşka güzel bakılmalı, sürekli beslenmeli.

Aşk hevesin, sevda ise nefesin bitene kadarmış!

Herkes aşkı yaşasın ama sevdası hiç bitmesin!..

JEHAN BARBUR

DÜĞÜM AĞACI

Kaç şiir okuduysam size,
Ve kaç kez şeffafını döktüysem yüreğimin,
Helal edin!
E mi?

İNKILÂP 92.yıl

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci • İSTANBUL / Acarkent • İSTANBUL / Esenyurt City Center • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli

inkilap.com

/inkilapkitabevi /inkilapkitabevi /inkilapkitabevi

Tuba Büyüküstün

aşk dedikleri şey

Adam döndü, sırtını ağaca dayadı, yere çöktü ve öylece kaldı. Dedim ya insan kontrolünde olmayan anlarda korkar diye... Yıllarca herkesten sır gibi sakladığı şeyler artık kadının ellerindeydi.

Adam, adımını mayına doğru atıyordu ki çoban tuttu. "Yapma," dedi çoban. "Eğer sen de ölürsen, bu kadını kim hatırlayacak? Yaşadıklarınızı kim anlatacak?" Adamın coğrafyasından çok uzak bir yerde; Meksika'da, ölülerin dünyada onları hatırlayan kimse kalmadığında gerçekten öldüğüne inanılır. Kültürler, inançlar belki de sandığımız kadar uzak değildi birbirine. Bundan mı bilinmez, çobanı dinledi adam. Yaşayarak kadını yaşatmayı seçti. Peki, yaşadıkları neydi? O güne kadar hiç sorgulamamıştı adam bunu. "Aşk" dedikleri şey miydi? Kadını görmeden duramazdı adam, nefesi daralırdı. Metrelerce öteden alırdı kokusunu. Onu görünce kalbi o kadar şişerdi ki nefes borusuna baskı yapardı. Eee, gelen oksijen azalınca da adam bayılacak gibi olurdu tabii. Hangi erkek kadının karşısında bayılmak ister ki! Adam da kaçardı bazen kadından, maazallah bayılır falan, kadın da onu zayıf biri sanabilirdi. Ama bu kadın... Bu kadın... Bu kadında başka bir şey vardı sanki. Bir kere çok güzeldi. Kömür karası uzun saçları uçlara doğru hafif dalgalanıyordu. Koyu kahverengi gözlerinin içinde ateş böcekleri gizliydi. Dudakları... Biraz sonra bir şey söyleyecek gibi dururdu. Güzel bir şey, insanın içini titreten tınıyla... Adam hep o söyleyeceği şeyi beklerdi elinde olmadan. Memeleri, dalından sana bakan, artık toplanma vakti gelmiş birer meyve gibiydi. Hele o belinden kalçasına geçerken ki kıvrım... Ama yine de daha da başka bir şey vardı bu kadında. Adamın tüm zaaflarını ortaya çıkartan bir şey. Her şeyini, tüm korkularını, endişelerini, güçsüzlüklerini, pişmanlıklarını ortaya dökmek isteyişi bundandı adamın. Ama adam dediğin güçlü ve hâkim olmalıydı. Neyin nasıl olacağına, kadının ne yapıp ne yapmayacağına erkekler karar vermemiş miydi yüzyıllardır? Güçlerine sarılmak pahasına sevgi paylaşmayı bile zayıflık saymamışlar mıydı? Yüzyıllardır süregelen bir tavırda mutlaka haklılık payı olmalıydı değil mi?

Bu dünya, barışa, sevgiye hiç alışamadı. Kendini savaşta buluyor hemen.

Ah! Adamın kafası karıştı, adamın içi karıştı, adamın bugüne kadar tüm öğrendikleri karıştı. İnsan bilmediği, kontrol edemediği şeyden korkar ya adam da korktu. Bir gün artık dayanamadı, korkusundan sıyrılıp sahip olduğu ne varsa hepsini bir sepete doldurup kadının kapısının önüne koydu ve zili çalıp oradan ayrıldı. Arkasına bakmadan gidecekti ama merakına yenik düştü ve bir ağacı kendine siper ederek kadının kapıyı açmasını beklemeye başladı. Kadının kapıyı açması zaman aldı. Herhalde duşta yakalamıştı onu. Çünkü elbisesi saçlarından akan suyla ıslanmıştı. Kadın sepeti gördü, sağa sola bakındı, kimse yok tabii. Sepeti eline alıp içindekilere bakınca ya bayılacak gibi oldu ya da adama öyle geldi. Ama sol elini göğsünün ortasına doğru usulca koydu orası kesin. Adam döndü, sırtını ağaca dayadı, yere çöktü ve öylece kaldı. Dedim ya insan kontrolünde olmayan anlarda korkar diye... Yıllarca herkesten sır gibi sakladığı şeyler artık kadının ellerindeydi. İçinde tuhaf bir boşluk hissetti, hatta şu korkunun üzerinden atlayabilse çok rahatladığını itiraf edebilirdi. Önce tanıdık bir koku geldi burnuna derken ensesinde bir dudak izi hissetti. Çok iyi bildiği bir nefes kulağının arkasına doğru ilerledi ses çıkartarak: "Sevgili." O günden sonra hiç ayrılmadı adam ve kadın. Sevgi-li olmaktan hiç vazgeçmediler.

Birbirlerine hep sevgiyle baktılar, sevgiyle dokundular, sevgiyle döküldü kelimeler dudaklarından, birbirlerinin yaralarını sevgiyle öptüler.

Hayat böyle akıyordu kadın ve adam için. Ve bir gün savaş başladı. Ah bu dünya, barışa, sevgiye hiç alışamadı. Kendini savaşta buluyor hemen. Savaşın etrafında sevgiyi hissetmeye tahammülü yoktu, açık açık hiç söylemediyse de... Tüm dünyayı mayınlarla kapladı. Ve bir gün uzun kapkara saçlı bir kadın, bir mayın tuzağında görüldü. Bedeni yerden üç metre yukarıda, gözlerinde ateşböcekleri...

Doğa Rutkay Kamal

şahane bir sakarım

Kendimi yüksek bir dağın eteğinden bırakıyorum sana. Kıvrıla kıvrıla dönüyor bedenim düşüyor kucağına. Kolum da kanadım da berem de yaram da kucağım da sensin. Aşkın mucizesi içinde saklı. Ben yaşıyorum işte tam orada.

Bu mektup sana sevgilim.
Bu bir aşk mektubu.
Zaman zaman silik bir yazıyla, vaktinden evvel fışkıran sözleriyle, ta içimden yazılmış bir aşk mektubu.
- Seni seviyorum.
Gözlerimle yazdığım bir aşk mektubu.
Sana baktığım gözlerimle gördüğüm bu dünya farklı çünkü.
Seni sevdiğim bu gözlerim renkli, sıcak ve cesur.
Ben yazmıyorum bu mektubu aslında.
Sen yazıyorsun.
- Seni öpmek istiyorum.

Kalemsiz, istemsiz, hiç zorlamadan akıyor kelimeler, tıpkı şu kenarda çağlayan nehir gibi.

Soğuk havada yüzüne çarpan damlalar kadar gerçek, sahici ve şeffaf değil mi sevgilim yaşadığımız bunca yıl?
- Kalbini bana verdiğin için teşekkür ederim.
Kendimi yüksek bir dağın eteğinden bırakıyorum sana.
Kıvrıla kıvrıla dönüyor bedenim düşüyor kucağına.
Kolum da kanadım da berem de yaram da kucağım da sensin.
Aşkın mucizesi içinde saklı.
Ben yaşıyorum işte tam orada.
Öyle hissediyorum.
O evren benim.
Uykuya hasret yastığım da hayata açtığım pencerem de o evrenin tam içinde.
Ben yaşıyorum orada.
- Kendim olmama izin verdiğin için minnettarım.
Olduğun gibi olamadığın hislere aşk diyorlar oysa!
Kendini üzdüğün, ezildiğin, büzüldüğün anlara aşk diyorlar!
Onursuzca, gurursuzca atılan adımlara aşk!
Şiddetli sevgiye aşk diyorlar!
Kırılan kapılara, camlara, dökülen saçlara, telafisi olmayan sözlere aşk diyorlar!
- Şefkatine muhtacım.

Hani nasıl açıyorsa ayçiçeği sarı sarı ışığını görünce, bir martı nasıl çıldırıyorsa taze balığa mavi mavi, öyle seviyorum ben de seni.

Nasıl sevmem?
- Aşk hürmettir!
İnsan kendiyle, içiyle, dışıyla hata yumağı değil mi oysa?
Yaralı, aciz ve korkak!
Çekiniyor bazen hislerinden usul usul.
Utanıyor zaaflarından ve kapatmak istiyor izlerini kimseler görmeden.
Tozunu almadan bir kenarda, karanlıkta bırakmak istiyor.
Unutmak, yok etmek istiyor anılarını, hatalarını, elinden düşüp kırılan kayıplarını.
Yaşamamış onca şeyi gibi yalan söylemek istiyor.
Oysa sevmek kendini ulu orta soymaktır.
Utanmadan, olduğu gibi soymak.

Sevmek, kendini ulu orta soymaktır. Utanmadan, olduğu gibi soymak.

Sen bana sakarlık hakkı verdiğinden beri yanlışlarım daha öğretici, daha değerli.

Şahane bir sakarım!
Saklamadan, gizlemeden, utanmadan, düşe kalka aşık oluyorum.
- Seni çırılçıplak seviyorum.
Bu mektup sana sevgilim.
Eşim.
Evlatlarımın babası.
Oğlumun gözünde, kızımın ince gülüşündesin.
Aşkın iyi hali, saf hali, verimli, tutkulu, işe yarar hali...
- Dünyamsın!
Zaman zaman silik bir yazıyla ve tam zamanında fışkıran sözleriyle, ta içimden bu mektubu yazdırdığın için teşekkür ederim.
- İyi ki varsın.

Türkan Şoray

aşk

Sevgi ve mantık yakın dostturlar, birbirlerinden pek ayrılmazlar. Ama aşk... Onu evcilleştiremezsiniz, isyancıdır, başına buyruktur. Sizi olmadığınız birine dönüştürebilir. Sizi teslim alır.

Birden bir sevinç kaplar içinizi.. Her müzik daha güzel, her koku misk-i amber, her renk daha parlak oluverir. Her şeyi sevmeye başlarsınız, inanılmaz bir hoşgörü gelişir bakışlarınızda. Herkes "Ne kadar güzelleştin bir şey var sende," demeye başlar, "Aşık mısın?" Evet, aşıksın... "Yok canım nereden çıkardınız?" desen de gözlerin, gülüşün avaz avaz bağırır "Evet, deli gibi aşığım," diye, sanki akıllı aşk olabilirmiş gibi...

Aşk mantıksız, tutarsız, yücelten, yerin dibine sokan, bulutlara uçuran, nedensiz gözyaşlarına boğan, nedensiz kahkahalar attıran, kuşku, inanç, güven, güvensizlik yani kısaca tüm çelişik duyguları bir arada yaşadığınız bir ruh halidir.

Aşkı gördüğü yerde mantık kaçacak yer arar.

Aşk onu küçümser, o aşktan korkar. Ne yapıp edip zaman içinde yavaş yavaş içinize sızmaya çalışır. Aşkı, usulca, belli etmeden iter ve kendine yer açmaya başlar. ***Direnen kazanır. Ancak kelebek kanadı kadar narin olan aşk çoğu zaman yenilir.*** Ya en sert olana yani nefrete dönüşür ya da daha kapsamlı, uyumlu, değerli olan uzun ömürlü sevgiye...

Sevgi ve mantık yakın dostturlar, birbirlerinden pek ayrılmazlar. Ama aşk... Onu evcilleştiremezsiniz, isyancıdır, başına buyruktur. Sizi olmadığınız birine dönüştürebilir. Sizi teslim alır, hiç karşı koymaya çalışmayın.

Boşa gayret... En iyisi siz teslim olun, bu mantıksızlığın, bu harikuladeliğin tadını çıkarın.

benim için aşk

Başka bir ruhu, kendi ruhundan daha değerli görmektir.
secilserttas

Mustafa Kemal Atatürk'tür.
ayseuuzunoglu

Huzurdur.
kumrutkl

Hakikat dışında her şeyden uzaklaşmaktır. Kendinden bile.
canerrgvn

Yaşamı güzelleştiren en güzel tat.
byziiii

İlkbahar güneşinin sıcaklığında da esen rüzgarın verdiği huzurdur.
ummuergl

Termometre eksileri gösterirken içinin sıcacık olmasıdır.
aaleynayiilmaz

Sarmaşıkla aynıdır. Yavaş yavaş içine süzülür ve özünü ele geçirir.
deryatensaii

Ortopedik tedavisi olmayan gönül kırgınlığıdır.
bir_ferhan

Annemin sıcacık kucağıdır.
kubrasengl

Uzun bir tatile çıkmak gibi...
filizzsakik

Mantığını aradığın ve duygusunda takıldığın ucu olmayan bir histir.
balaban.34

Yüreğini, ruhunu ona adamaktır.
selenkarakurt1

Hem okyanusun en dibinde olmak hem kıyıya vurmak.
cagladacagla

Tüm güzel hislerin bir anda beyinde oluşma çabalarıyla gelişen duygu karmaşası.
servetss61

Tütmeden yanmaktır.
aysel.yalova

Bulutların tepesinde yalınayak yürümektir.
ayaz_buss25

Kavuşmayı beklemektir.
kivilitart

Bolca keşke ve belki barındıran bir cümledir.
bbirmidilli

Güzel romanların sayfaları arasında...
mtn_yldz

Bitişinden sonra bile bitmek bilmeyen kaybetme korkusu.
tugbabagirgan

Nefesimin boğazımdan geçememesi.
aysekubraballiworld

Psikolojik bir hastalıktır.
mahsumaydogdu

Tam olmama rağmen tamamlayan...
nhnn_acetone

Nefessiz kaldığında daha önce nefes aldığını anlamaktır.
ummugudett

Eve dönüştür.
26yasemin7

İkiyken bir olmak demektir.
abdul_baki.akyz

Şapşik gibi etrafta nedensizce gülmektir.
brkparlak

Onu gördükten sonra başka hiçbir şey görememektir.
voidabless07

Her aya KAFA dergisiyle başlamak.
zynpard

Sarılınca ona huzuru hissetmektir.
bisenlik

@kafadergisi hesabından "Aşk nedir?" diye sorduk. İşte **#benimiçinaşk** etiketiyle sizden gelen cevaplar.

Kemal Hamamcıoğlu

yanmaya gidiyorum

Açım! Kötüye kötü diyene açım. Dünya kuru, dünya korkak. Gecenin sırtı yatağa dönük. Hatırası olan sese açım. Sessiz kalanlar silindi gitti günden.

Kanadına uyku bırakıp gitti. Toprağa kondu. Balkon unutuldu saksıdaki toprak dibe çökünce. Sesi evde kaldı. Kapıyı açtım. Sokağı açtım. Sesi evde kaldı.

Hatırlanmak için değil, hatırlatmak için sesini evde bıraktı.

Hatırlamak için uzağa gittim. Neyi hatırlamam gerektiğini bulmak için en yakına gittim. Karlı toprakta belimi kara sürterek seviştim. Soğuktan kaçmadan seviştim. Saatin dilini kurutarak sevişmiştim. "Sesimi polisler duyarsa duysun!" dedim. Ah da dedim, oh da.

Ahlamayanı, ohlamayanı hiç sevmedim.

Titreyen tenimle dizlerini kırdım hayatın. Korktuğum her yerde soyundum. Bir gecede iki evden kovuldum. Korktuğum her yerde sigara yaktım. Bir sigara daha. Dişlerimi fırçalamadan bir kez daha. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yarım paket daha.

Masadan masaya, odadan odaya çıtırdadı karanfil. Durmayı bekledi karanfil. Karanfil dur dedi.

Olmayacak olana gitme. Kabullen alış. Kabullen olgun, kabullen yorgun, kabullen pus ol. Olmayacak olana gitme. Bense yağmur yağa yağa, güneş kaça kaça, sen başkasını seve seve döndüm dolandım sana koştum. Bekledim. Ben güzel beklerim. Hatırlamak için en çok masama gelmeni bekledim. Sen hep denk geldik sandın. Bense hep denk getirdim karşılaşmalarımızı. Yine, yenile yenile, seni her gördüğümde şaşırmış numarası yaptım. Sen yine şaşkın gözlerime inandın. Çünkü sen kadere inandın. Kolay ama eve en uzaktın. Beni hiç şaşırtmadın.

Seni her gördüğümde birazdan beni öpecek dedim. Seni her gördüğümde öptün beni. Bir seferinde ayrılırken iki kez öptün hem de. İlkini unuttuğundandı ikincisi. Sen unuturken öptün beni. Bense hatırlamak için öptüm hep seni. Hatırlamak için öptüm kaybettiklerimi. Gülümseyerek yataktan attım sevgisizleri. Gülümseyerek duvara sürükledim iç çekişleri. Sefile sefil dedim. Sefil kaçamadığından beni kovduğunu sandı sayfadan. Söz, kötünün yaşında asılı kaldı. Kitabın altında kaldı leş kargaları.

Açım! Kötüye kötü diyene açım. Dünya kuru, dünya korkak. Gecenin sırtı yatağa dönük. Hatırası olan sese açım. Sessiz kalanlar silindi gitti günden. Alkış hep bana diyenler gitti, yokmuş ama ordaymış gibi yapanlar gitti. Kibir bulutları ellerimden silindi. Kuşun sesi kaldı evde sadece. Göğsü çana yaslı gitti giden.

Sardunya tutmadı. Toprağa diktiğim sardunyaları dün gece fırtına aldı. Boynum büküldü sabahı görünce. Kuş sardunya olsun istedim. Kuş konuşmadan penceremde dursun istedim. Hayat kırdı düşü. Yas göz kapaklarıma vurdu. Gözlerim ağır uykulu.

Fırtınadan kaçıyorum. Kırılanı yağmura emanet ediyorum. Toprağı kazasım geliyor arada bir. Toprağa varasım geliyor arada bir. Toprağa kemiklerimi saklıyorum arada bir.

Biliyorum, yakında yine balkona çıkacağım. Bir şey olacak, belli belirsiz bir şey, o şey kapıyı açtıracak. Biliyorum sana gelmediğim gün balkona çıkacağım. Çiçek alacağım. Eve çiçekle döneceğim. Yatakta değil, salonda sevişeceğim. Yastıkları benden başkası yere atmayacak. Birisi yastığı yere atsa ona aşık olacağım. Sıkıştığı yerde çözülecek o gün umut. Boş vazoya aynı gün, iki kırmızı gül konacak. Kanatsız yere gül konacak. Sardunyaları kırıp kırıp iyileşeceğim. Kırıp kırıp çoğaltacağım hayatı.

Sen unuturken öptün beni. Bense hatırlamak için öptüm hep seni.

Bir ilahinin ortasında arkadaşımdan kaçacağım. Bir ilahinin sonunda el ele tutuşacağız tanımadıklarımla. Aydan açık kapının ardında kavuşacağız dualara sarılanlarla. Önce dostuma sağlığı için bir mum yakacağım. O aşk istemese de ikinci mumu aşk için suya bırakacağım. Suyu mum yakacak. Su yanacak. Buzdan benim dostum. Şair benim dostum. Onun şiiri karda hep yanacak.

Bense meydana çıkan bütün yolları eldivensiz yürüyeceğim. Şemsiyeyi evde bırakıp yürüyeceğim. Müziğimi ararken yürüyeceğim. Kediler çalının ardından çıkmaz olacak, köpeklerin yüzleri ağaracak, adaçayı geceyi tutuşturacak. Yürüyeceğim. Rüzgar dumanı eve dolduracak. Yürüyeceğim. Pencereden şangırdayan karanlığı izleyeceğim uzun uzun. Yürüyeceğim. Her gün evinin önünden geçeceğim.

Son bir sigara içip kalkıyorum, demekten vazgeçmeyeceğim. Beni şaşırtmanı bekleyeceğim. Masayı alt üst etmeni.

Şimdi yağmur yağıyor. Karanfili dişliyorum. Pencereyi açtım. Sesi toprağa saldım. Kanadıma uyku bıraktı gece. Cik. Benim müziğim kuş.

Tahir Günday anısına...

tahirle zühre meselesi

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil,
bütün iş Tahirle Zühre olabilmekte
yani yürekte.

Meselâ bir barikatta döğüşerek
meselâ kuzey kutbunu keşfe giderken
meselâ denerken damarlarında bir serumu
ölmek ayıp olur mu?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Seversin dünyayı doludizgin
ama o bunun farkında değildir
ayrılmak istemezsin dünyadan
ama o senden ayrılacak
yani sen elmayı seviyorsun diye
elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık
yahut hiç sevmeseydi
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Nâzım Hikmet, Bütün Şiirleri, YKY, 2018

Kenan Doğulu

aşka türlü şeyler

Tanıyamaz insan kendini. Boyun eğdirir sultanlara, krallara, savaştırır milletleri. Edilmeyecek laflar gelir dile. Yedirtmez, içirtmez bazen. Bazen de boğazından geçirtmez hayatı özlemiyle, hasretiyle.

Aşk, tek nefeste içmektir hayatı. Denizin sonunu bulmaya benzer. "Atlasak bu sarhoşluğun içine hiç düşünmeden" hallerine sokar insanı. İçinde masalsı bir mutluluk vardır bu üç harfli dev kelimenin. Üzerine sonsuz methiyeler düzmekten, şarkılar, filmler yazmaktan alamaz kendini yaratıcı ruhlar. Gönüllerin efendisidir; yerli yersiz, zamanlı zamansız bir anda kaplayıverir hayatı. Çiçeklendirir bir anda insanı, festivale çevirir sıradan hayatı. Evrene, doğaya, hayvana bağlanmayı, anı yaşamayı, yeniden gülmeyi, hayata olumlu bakabilmeyi hatırlatır.

Yalnız doğduğunu, yalnız öleceğini geçici bir süreliğine de olsa unutturan yegane duygudur. Her gün batımına, doğumuna, mehtaba, yıldızlara anlam katar alabildiğince. Tanıyamaz insan kendini. Boyun eğdirir sultanlara, krallara, savaştırır milletleri. Edilmeyecek laflar gelir dile. Yedirtmez, içirtmez bazen. Bazen de boğazından geçirtmez hayatı özlemiyle, hasretiyle. ***Keşke burada olsa kıymetlim dedirtir. Harekete geçirir, gider bulur ya eşini bir şekilde arayan gönül zaten. Çöller yürütür, dağlar aştırır, sorgusuz sualsiz yerden keser ayakları.*** O'nunla güzelleşir, iyi aşıkla nirvanaya ulaşır en zor kalpler bile. Deniz, balık, gül, diken şiirler yazdırır şaire. Yoksa içinde aşk, yarım yaşar insan. Bir sanattır aşk, asırlardır hem can yakan hem iç açan. Sevdiğim bir aşk şarkısı McCartney'den My Valentine.

Bir sanattır aşk, asırlardır hem can yakan hem iç açan.

Kalmasın kimse O'nsuz.
Olmasın kimse aşksız.
İyi ki vardır o...
Vardır iyi ki aşk.

Not: Bu yazıyı yazarken fonda çalan şarkı Paul McCartney - My Valentine

unutulmayan mektuplar

Yazının icadından sonra insanlar milyonlarca mektup yazdılar birbirlerine. Kimi bir mutluluğu, kimi bir derdi, kimi bir arzuyu, kimi hasreti, kimiyse büyük bir aşkı anlattı. Bu mektuplardan çoğu sadece muhatabına ulaşırken bazıları yüklendiği aşkı tüm gönüllere serpti. İşte edebiyatçılarımızdan okuyanın içini titreten aşk mektupları...

Bana bu kudreti verdiğin, beni ben ettiğin için sana teşekkür etmek, galiba pek resmî kaçar. Hattâ ben, züppelik diyorum buna. Ben, senin için, ancak her şeyimi, bütün mevcut kıymet hükümlerini ve canımı fedâ etmekle belki biraz hafiflemiş olurum. Yine de ödemiş, karşılık vermiş olamam... Bu, hem çok acı, hem de şaheser bir ruh hali. Kimselere mecbur olmadım, olmam da. Yiğitliğim ve rivayet olunan erkekliğim, bundandır... Ama senin mecburun olmak, beni hiç mi hiç küçültmüyor. Aksine yüceltiyorsun, İNSAN ediyorsun, yaşatıyorsun...

Leylim Leylim / Ahmed Arif'ten Leyla Erbil'e Mektuplar, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2011

Etrafın seni sıktığı zaman kitap oku... Ben şimdiye kadar her şeyden çok kitaplarımı severdim. Bundan sonra her şeyden çok seni seveceğim ve kitapları beraber seveceğiz. İnsan muhitin bayağı, manasız, soğuk tesirlerinden kurtulmak istediği zaman yalnız okumak fayda verir. Bana en felaketli günlerimde kitaplarım arkadaş olmuştu. Fakat bu yetmiyor. Şiirlerimde de gördün ki kitaplara rağmen çok ıstırap çektim. Çünkü candan bir insanım yoktu. Sen benim yarım kalan tarafımı ikmal edeceksin.
Seni şimdiden çılgın gibi sevmeye başladığımı hissediyorum. Yazacağını söylediğin birçok şeylerden bahseden mektubunu beklerim. Derhal yaz. Uzun, çok uzun şeyler yaz...
Seni hasretle kucaklarım benim birtanecik Aliye'm...

Canım Aliye, Ruhum Filiz / Sabahattin Ali, YKY, 2015

Yıldız;
Ben Özdemir Asaf;
Benim, seni sevmememe imkân yoktu.

Bir Usta Bir Dünya: Özdemir Asaf, YKY Sergi Kataloğu, 2015

Daha önce yolladığım dört beş mektubu almış olmalısın.. Bu sana yazdığım altıncı mektup.. Ne kadar da çok mektup yazıyorum değil mi? Buna rağmen sana her Allahın günü yazmak isterdim!!! Sana yazmak, bana yaşama sevinci veriyor. Seni bana yaklaştırıyor... ve beni birazcık olsun sakinleştiriyor...

Aşk Mektupları, Bedri Rahmi - Eren Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1999

Düşünüyorum da aşk sözcüğünü de biraz eksik buluyorum şu senlen ben arasındaki ilişkiye. Daha büyük, daha sağlam bu bizimki. Aşk onun içinde sadece bir kısım galiba. Ötesinde aşkla birlikte, ama yer yer, zaman zaman onu aşan başka duygular, başka esriklikler, başka baş dönmeleri de var bizde. Seni seviyorum ve senin için her şeyim. Beni seviyorsun ve benim için her şeysin. Bir insan için şu kısa hayatta bundan daha büyük ne olabilir ki.

On Üç Günün Mektupları, Cemal Süreya, YKY, 2015

Saadetimin yalnız sana bağlı olduğuna inanıyorum Canım sevgilim, tekrar ne zaman buluşacağız? Arzum, ümidim, zevkim, neşem, her şeyim sensin Ancak senin yanında bahtiyar oluyorum Hiç ayrılmadan yaşayacağımız gün gelmeyecek mi? Sen, bu arzumun ebedî olacağına inanmak istemiyorsun Zannediyorsun ki günün birinde senden bıkabilirim Senden bıkabilirsem Allah beni kahretsin Ben bu hali üç beş günlük hissimin neticesi olarak söylemiyorum Bu nice yılların tecrübesi

Yalnız Seni Arıyorum / Nahit Hanım'a Mektuplar, Orhan Veli, YKY, 2014

Penceremden, otelinden çıkıp koskoca valizini taşımanı seyrettim. Çabuk dön! Sevmenin de iniş çıkışları var. Hastabakıcı bugün hastalık tabelama bu duygumun derecesini çizdiyse, doktor korkacaktır. Sabah komşu binada göğsüme baktılar. İyiyim. Babacan bir doktor yeşil ışık yaktı ameliyata, yine de analizlerin sonucunu beklemeliymişiz... Kaç gün? Bilmiyorum. Saat 2'de Londra ile konuştum, Monica evde idi. Octavio gidememiş, filmle ilgili kişilerin seyahatte olduğunu tellemişler. Kızmış, Londra'ya dönmüş. Monica'ya, Octavio'nun borcunu unutmamasını hatırlattım. Haber gelmezse, yazar ya da telefon ederim. **Ne iğne, ne hap, ilaçların ilacı sensin.** Sanırım en önemlisi, damla damla sevgili gözlerin. İyileşeceksem onlar iyileştirecek.

Güzin Dino - Abidin Dino Mektupları, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2004

aşk sinemaası

La vita é bella, Hayat Güzeldir, 1997

8,6
Yönetmen: Roberto Benigni

Casablanca, Kazablanka, 1942

8,5
Yönetmen: Michael Curtiz

Modern Times, Modern Zamanlar, 1936

8,5
Yönetmen: Charles Chaplin

Eternal Sunshine Of The Spotless Mind, Sil Baştan, 2004

8,3
Yönetmen: Michel Gondry

Amélie, 2001

8,3
Yönetmen: Jean-Pierre Jeunet

The Apartment, Garsoniyer, 1960

8,3
Yönetmen: Billy Wilder

Singin' in the Rain, Yağmur Altında, 1952

8,3
Yönetmen: Stanley Donen, Gene Kelly

Vertigo, Ölüm Korkusu, 1958

8,3
Yönetmen: Alfred Hitchcock

Gone With The Wind, Rüzgar Gibi Geçti, 1939

8,2
Yönetmen: Victor Fleming, George Cukor, Sam Wood

El secreto de sus ojos, Gözlerindeki Sır, 2009

8,2
Yönetmen: Juan Jose Campanella

Dil Chahta Hai, Kalbin Arzusu, 2001

8,2
Yönetmen: Farhan Akhtar

Roman Holiday, Roma Tatili, 1953

8,1
Yönetmen: William Wyler

Before Sunset, Gün Batmadan, 2004

8,1
Yönetmen: Richard Linklater

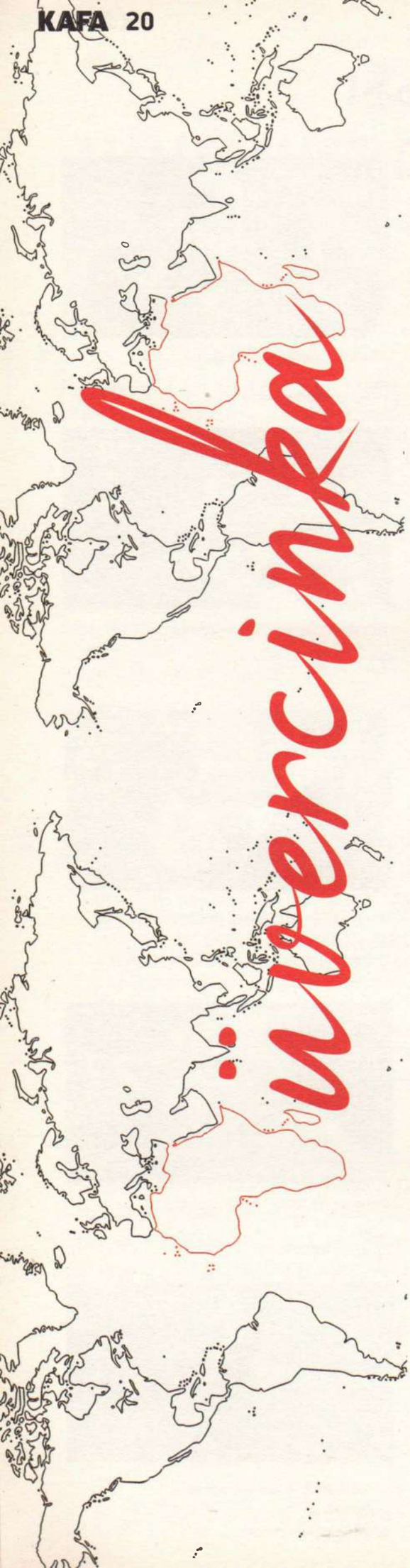
A Star Is Born, Bir Yıldız Doğuyor, 2018

8,1
Yönetmen: Bradley Cooper

La La Land, Aşıklar Şehri, 2016

8,0
Yönetmen: Damien Chazelle

İtiraf

Böylece bir kere daha boynunlayız sayılı yerlerinden
En uzun boynun bu senin dayanmaya ya da umudu kesmemeye
Laleli'den dünyaya doğru giden bir tramvaydayız
Birden nasıl oluyor sen yüreğimi elliyorsun
Ama nasıl oluyor sen yüreğimi eller ellemez
Sevişmek bir kere daha yürürlüğe giriyor
Bütün kara parçalarında
Afrika dahil

Aydınca düşünmeyi iyi biliyorsun eksik olma
Yatakta yatmayı bildiğin kadar
Sayın Tanrıya kalırsa seninle yatmak günah, daha neler
Boşunaymış gibi bunca uzaması saçlarının
Ben böyle canlı saç görmedim ömrümde
Her telinin içinde ayrı bir kalp çarpıyor
Bütün kara parçaları için
Afrika dahil

Senin bir havan var beni asıl saran o
Onunla daha bir değere biniyor soluk almak
Sabahları acıktığı için haklı
Gününü kazanıp kurtardı diye güzel
Birçok çiçek adları gibi güzel
En tanınmış kırmızılarla açan
Bütün kara parçalarında
Afrika dahil

Birlikte mısralar düşünüyoruz ama iyi ama kötü
Boynun diyorum boynunu benim kadar kimse değerlendiremez
Bir mısra daha söylesek sanki her şey düzelecek
İki adım daha atmıyoruz bizi tutuyorlar
Böylece bizi bir kere daha tutup kurşuna diziyorlar
Zaten bizi her gün sabahtan akşama kadar kurşuna diziyorlar
Bütün kara parçalarında
Afrika dahil

Burda senin cesaretinden laf açmanın tam da sırası
Kalabalık caddelerde hürlüğün şarkısına katılırkenki
Padişah gibi cesaretti o, alımlı değme kadında yok·
Aklıma kadeh tutuşların geliyor
Çiçek Pasajında akşamüstleri
Asıl yoksulluk ondan sonra başlıyor
Bütün kara parçalarında
Afrika hariç değil

1956

Cemal Süreya

Cemal Süreya, Sevda Sözleri, YKY, 2016

Elif Key

aşk dediğin ne?

Ülkeler gibi büyürken, her aşkta biraz toprak kaybı, birkaç bozgun gelmiş başına ama sen yalancı tarih kitapları gibi "Ben hep zaferlerle döndüm," diye anıyorsun o günleri.

Tahsin Amca'nın Nazilli'deki evine gazeteciler gelmiş, röportaj yapacaklar, Nazilli'de insanlar nasıl bu kadar sağlıklı ve mutlu ve uzun ömürlü oluyorlar diye soracaklar, buldukları sırlarla büyük şehre dönecekler. Kimse kimselere ufak yerin formülü büyük yerde tutmaz, Japon'un pirincini Ortadoğu'da pişirirsen dişini kırar demediğinden bu sır, formül arayışları.

Tahsin Amca'nın bir çatı altında beraber yaşayıp gittiği bir anası bir de karısı var, bir de mahalleli toplanmış gelmiş, hepsine soracaklar, ne yediniz ne içtiniz, siz aşkı hiç tattınız mı diye. Bir tek Tahsin Amca'nın karısı bir çöküntü geçirmiş, son yıllarda her şeyi oturduğu yerden yapar olmuş, konuşacak, sır paylaşacak halde değil. O 90'larına yaklaşmış, Tahsin Amca'nın annesi daha geçenlerde 102'ye basmış. Yoğurtlarını, peynirlerini kendileri yaparmış, iki dilim ekmeğin üstüne tereyağı yemek en büyük mutluluklarıymış, hem de günde yedi dilim, iki kahvaltıda, üç öğleden sonra, iki de yatmadan önce.

Peki ya aşk? O da doğal mı, ev yapımı mı? Cevabı mühim, çünkü artık büyük şehirlerde her aşk bir iş görüşmesi. Şimdi Tahsin Amca'ya büyük şehirde aşkın belki amorti vuran bir çekiliş olduğunu, her aşkın bir iş görüşmesi gibi başladığını söylesen inanmaz.

Büyük şehirde her buluşma mülakat gibi, ne giydiğinden tut da ne ısmarladığına kadar hepsi bir puanlama. "Kendinizi beş sene sonra nerede görüyorsunuz?", "Bu ilişkiden beklentileriniz neler?", "Sizi neden işe alalım?" diye sorar gibi "Size neden aşık olalım, bu aşka ne katacağınızı düşünüyorsunuz?" diye sorulmuştur bir yerlerde. Belki bir AVM'nin teras katındaki sigara balkonunda, onca dumanın arasında, "Şu sandalyeyi alabilir miyiz, müsait mi?" diye sorsan "Yalnız çantamı koydum ben oraya," derler. Tahsin Amca'ya söyle, biz çantalarımızı da oturturuz da onu da anlamaz. Dertlerin dermanı o yüzden Nazilli'de, AVM'lerden uzakta bir yerdeler şimdi, o büyük şifreyi de Tahsin Amca ve mahallelisi çözecek.

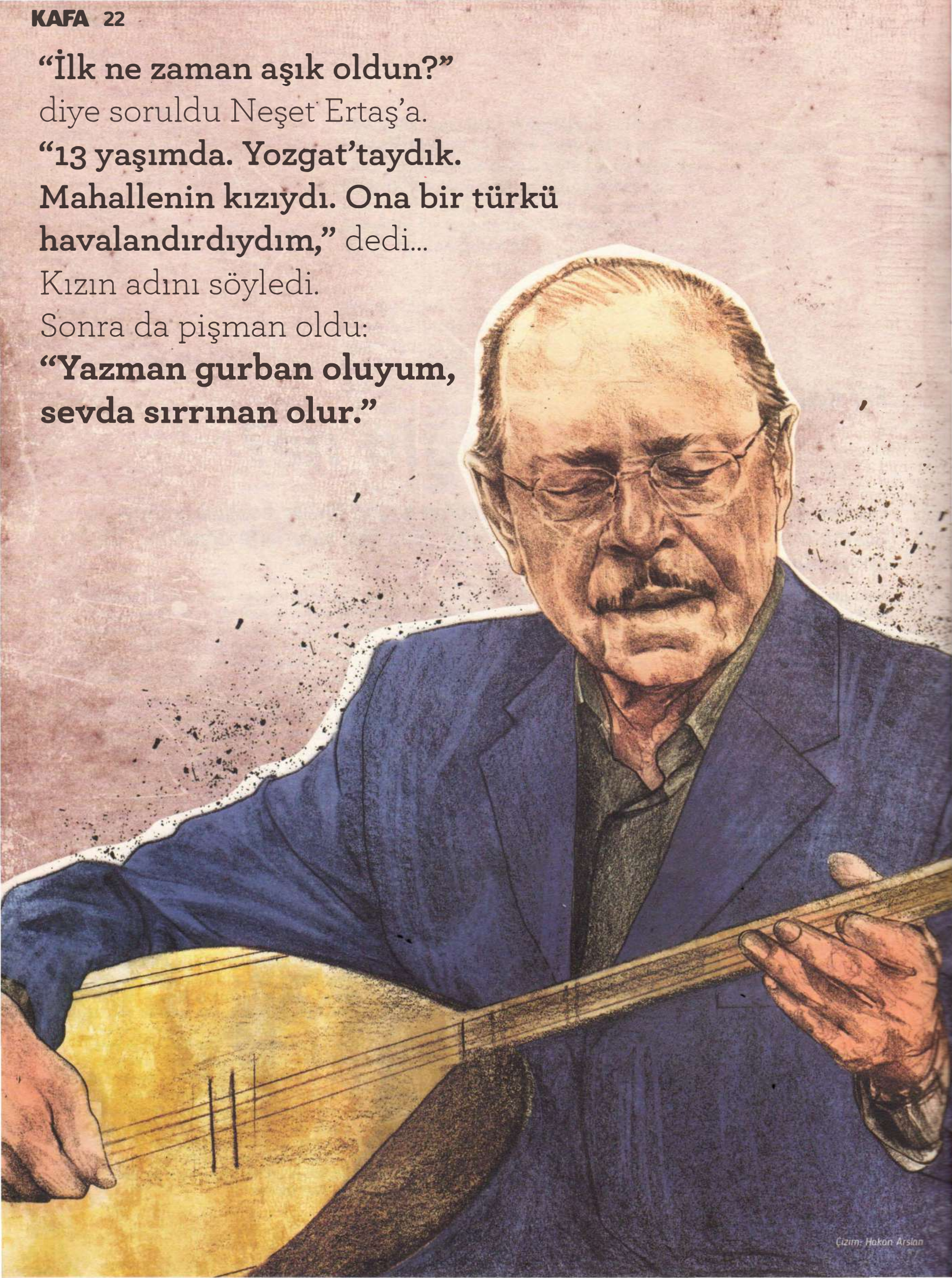
Ne egodan, ne kibirden haberi var, tatlı tatlı anlatıyor. 66 senelik evliliklerinin sırrını, "Elimden geldiği kadar kırmamaya çalıştım. Uzun evliliğin ilk sırrı gönlünü gezdirmek, ikinci sırrı da dürüstlüğü takip etmek. Gönlünü gezdirmek özgür olmak demek. Bunu yaparsan içinde fesat olmaz," diye anlatıyor. Eşi de onaylıyor başıyla, gazeteciler dikkatle not alıyor. Sanki Tahsin Amca'nın elinde bir mezura var, bel, kalça ölçüsü verir gibi anlatıyor. Sırlarının en kıymetlisi şu gönlü gezdirme meselesi.

Nasıl gezdirirsin gönlünü? Adaya mı, sahile mi, yoksa yaylaya mı gidersin, yoksa ülke ülke gezmek mi gerekir? Tahsin Amca hayatı atlas gibi sermiş önüne, yer gösterecek hali de yok ya, sen bulacaksın yerini yurdunu, yolunu yönünü. Küçükken Afrika'sın. Kocamansın. Dünya da kocaman, dümdüz gitsen olacak gibi. Her şey yeni, her şey başka, herkes iyi sanki. Sınırlarını sen belirleyeceksin. Kilimanjaro da sende, Atlas dağları da. En güzel, en büyük akarsular sende. Bir yanın Kongo, bir yanın Nil. Bir de çöller var ama çölün derdi henüz senin derdin değil. Sen yağmurların tadını çıkaransın. Büyüyorsun, bir bakmışsın sanki hayat İtalya. Bir gürültü, bir koşuşturma var ama hepsi arka fonda, senin önünde buzlu limonatalar, ilk aşklar, ilk güneş yanıkları. Herkesle arkadaş olduğun bir hayat, İtalyanlar gibi, bağıra çağıra, koştur koştur. Biraz daha büyüdükçe Almanya'sın, istihbaratı sağlam tutmaya çalışsan da kafan karışık, bir tarafın dünyaya açılayım diyor, öteki yanın hem korkuyor hem biraz tutucu. ***Büyüdükçe Japonya olacaksın. Çok şiddetli depremlerden tek yaralıyla kurtulacaksın.*** Hatta yara bile almayabilirsin, evdeki sandalye yerinden çıkıp öteye gidecek geri gelecek sonra.

> ***"Uzun evliliğin ilk sırrı gönlünü gezdirmek, ikinci sırrı da dürüstlüğü takip etmek. Gönlünü gezdirmek özgür olmak demek."***

Ülkeler gibi büyürken, her aşkta biraz toprak kaybı, birkaç bozgun gelmiş başına ama sen yalancı tarih kitapları gibi "Ben hep zaferlerle döndüm," diye anıyorsun o günleri. Aşk dediğin de artık çatının neresinden akıttığı, merdivenlerin kaçta silineceğinin görüşüldüğü, Mustafa Kemal ve silah arkadaşları için saygı duruşunda bulunulan bir apartman toplantısı, gündem dışı konuşmaların yapıldığı meclis toplantıları gibi. Ama işte nasıl anlasın bunu Tahir Amca? Mutluluğun formülünü sorduğun insanlar günde yedi dilim tereyağlı ekmek yiyoruz diyor, sen sabah akşam avokado. Bu kadar basit belki de.

“İlk ne zaman aşık oldun?”
diye soruldu Neşet Ertaş’a.
**“13 yaşımda. Yozgat’taydık.
Mahallenin kızıydı. Ona bir türkü
havalandırdıydım,”** dedi...
Kızın adını söyledi.
Sonra da pişman oldu:
**“Yazman gurban oluyum,
sevda sırrınan olur.”**

Çizim: Hakan Arslan

Necip Memili

bir gün sonra bir gün önce

Ararım seni!?
Ara beni, yola çıkınca ara.
Havalimanına gidince.
Uçağa binmeden önce.
Uçaktayken ara.
İnince İzmir'e.
Çıkınca havalimanından.
Taksiye binerken ara.
Taksideyken ara.
Yolda ara beni.
Evinin önünde ara.
Asansöründe ara beni, katları geçerken.
Kapını açarken ara beni, evine girmek için.
Eşyalarını omuzundan sıyırırken ara beni.
Su içmeden önce ara.
Su içerken
Su sonrası...
Banyoda ara beni.
Mutfakta, salonda, balkonda
Nar yerken ara beni.
Montunu giyerken ara.
Avuçlarına ekşi mandalina sürerken ara beni.
Ara beni ama bulma, bulursan korkarım.
Kör sabaha uyandım. Zamanı akıttım. Şahsına münhasır. Kendince geçti yine, ilk defa işe yaradı zamanın hızı.
09:30
Çıktım evden, bana gelene, benim gittiğime ulaşmak için.
Bilmediğim adımlar sayısı sonunda vardığım bir muaf dünya.
Boşluğun ortasına oturdum.
Birbirimize gelmemizi başladım beklemeye.
Kara bir suya gömdüm dudaklarımı.
Her heyecan gibi bir telefon sesine irkilip yürüdüm sonra, heyecanı kalbime çarpan topuklarımın. Birbirimize gelelim diye, yolda buluşalım diye, bana gelmekte olanı ilk ben göreyim diye.
Uzun yollar seyrettim arkasından, sırtına düşen saçlarını, belini örten deri montunu, kırmızı yanaklarını, yandan terleyen avuç içlerini, siyah kotunu, beyaz iskarpinlerini.
Sakladım gövdemi, taş duvarlar arkasına.
Bir ATM soğukluğunda durdu zaman.
İki karga gönderdi Tanrı benim için.
Saçlarını havalandırıp yüzünü bana döndüren.
Zamanın hızına kızan ayakları zıplayıp yere çalıyordu heyecanı.
Karşıdan karşıya geçerken çarpıştı gözlerimiz, hiçbir şey parçalanmadı, tamir oldu kalplerimiz.
Limoni bir sarıydı hava. Avuçlarımıza mandalina kabuğu sürdüğümüz.
Konuşmak boş boş, dışarıdan, içinin doluluğunu sadece gözlerinde göstererek,
1500 adımına iddiaya girmek bir Beşiktaş motoruna giderken,
Çimleri ezip zamanı şarap eylemek.
Ne güzel bir motorun üst katını tutmak seninle, ne güzel yan yana karşıya, suya bakmak.
Dudağının kıpırtısı...
Su zamanı yavaşlatır mı?
Dalgalar kesmez mi gideni?
Ne güzel şey gözlerine indirmek sabahı, zamanı, martıları.
Boğazlı kazağına kış getirmek,
Yürümek sonra o çok zaman kalabalığı, en az zamanda,
Omzun omzuma değe değe,
Sonra bir sarı hüzne yenilmek, ayrılık sarısına bırakmak seni, ardından kendi boşluğuma, inadıma dönmek, koca suda tek kalmak.
İstanbul kendine gelmiş senin gelmenle, "Hoş geldin," diyor bu her yeri su olan şehir.

Ne güzel şey gözlerine indirmek sabahı, zamanı, martıları.

Başar Başaran

seni benden başka herkes görüyor

Bütün zamanlara bütün dünyaya değil, yalnızca tek birine söylemek her şeyi. Onun için düşünmek, onun için yazmak, sadece ona talip olmak.

Düşüncenin aklının sınırlarını zorladığını hissettin mi hiç? Lisanının yetmediğini, kelimelerin seni terk ettiğini, kâinata dair cehaletinin bir fiziksel engel gibi dizlerinden aşağısını felç ettiğini gördün mü hiç? Kafanı duvarlara vurmak, eline bir çekiç alıp kendinden bir heykel yontmak istedin mi? Ağlamak, haykırmak değil, dünyanın bütün çığlıklarını sesine katıp bağırsan da bir karıncayı yolundan çeviremediğini fark ettin mi? ***Ölmek kâfi gelmez, yaşamak beyhude, varlığının gücünü test edip de yenik bir bilek gibi masaya devrildin mi hiç?*** Soğuk kış akşamları hatırlıyorum böyle, yaşım otuza varmadan doksan olmuş, yatmadığım zindanların ayazı içimde, kendimi nereye koysam sığamıyorum. Her fikrim acul, her kararım yanlış, dünya çarşafa dolanmış ben içinde kalmışım. Koşup Cemil Bey'e sığınıyorum. Kelimeyle kavgayı ondan öğrendiğim gibi yaşıyorum. Dua bir kanatlanıştır diyor. Bir peygamber bulmuş gibi tutunuyorum paçalarına. Uçuyorum onunla, odamın penceresinden çıkıp, saatlerin camını kırıp, Hint'den Batı'ya, Sibirya'dan Afrika'ya, ne zaman ne mekan kalmış. Bir yekpare tefekküre kesmiş alem. Anladıkça nefes alıyorum. Anladığımı sandıkça...

Sonra onun satırlarında da bir acziyet fark ediyorum. Bir zaaf, muhakkak bir hastalanış. Bir saçak altında ıslanmış yavru kediye dönüyor devim. Bakıyorum, görmeden gören gözlerinde feylesofumun menevişler sönmüş, gitmiş küçük bir kadına aşık olmuş. Aşk, insanı bütün telmihiyle insan yapıyor demek. Meğer sadece yaşlı ve kör bir adammış Cemil Meriç. Genç ve gözleri gören bir kadının karşısında buzullar gibi eriyor. Eriyecek, ne yapsa mümkün değil. Kim erimedi ki? Bir gözleri ahuya zebun olmak onun da alacağı paymış elbet cihandan. Çare yok. Onunla uçarken birdenbire yalpalamaya başlıyoruz. Çünkü aşk yalpalamaktır. Kibirli duruşuna insanın, tabiatın tokadıdır. Cemil Bey sallanıyor, ben sallanıyorum. Gidip eteklerine düşüyoruz Everest'in. Oysa sırrına vakıf olacakken hakikatin. İki eksik erkekten başka bir şey değiliz artık. Az önce aklımın duvarlarına çarparak ölen yarasaları onun kalbinde görüyorum. Kalbi yetmiyor aşka peygamberimin. Almıyor, sığmıyor, sınırlı yüreğinde boğulan bir maşuk görüyorum. Kendi vehminde batan bir gemi. Sonrası çığlıklar yakarışlar. Boşa çırpınışlar. Kadın alemin kendisidir aşka düşene. Aynı muamma, aynı sonsuzluk, aynı mukadder keder. Ölüm aşkın emridir şüphe olmasa. Onun kendi kendini yok edişini görüyorum. İyice yalnızlaşıyorum. Bir hocanın ışımasının en gerçek yolu kendini yakmasıymış. Hem de ormanlar gibi; bir oradan bir buradan rüzgarlarla bir...

Böyle tam elli altı mektup okudum ondan. Elli altı kibrit yandı, elli altı kez parmağım yandı. Cemil Meriç'ten Lamia Çataloğlu'na yazılmış. Önce eşi Fevziye Hanım'ın öğrencisinin eşi olarak tanıdı onu. Sonra Cemil Bey'in sağ kolu, iki gözü, aklı, lisanı oldu. ***Mektupları okudukça yangını gördüm. Her bir satırından kan sızıyor. "Sen benim vatanım, beşiğim, mezarım, kâinatımsın," diye başlıyor.*** Kim kimin vatanıdır diye düşünüyorum. Uydurulmuş vatandaşlık içinde vatansızlığımı duyuyorum. Bir aşkın tabiiyetinde değilsen neye yarıyor doğdun diye verilen nüfus cüzdanları, pasaportlar, ikametgâhlar. O halde ancak kendi bayrağını kendin çizebilirsen özgür olabilirsin. Anlıyorum. Ama bulamıyorum yolunu. Ustam, Lamia Hanım'a tarif ederken duyuyorum.

"Her kadında yalnız seni aradım, kiminde saçların vardı, kiminde tenin, kiminde kahkahanın bir parçası. Bütün yazdıklarım bir davetti, bir arayıştı. Sana açılan bir kucaktı her kitabım. Ders verirken senin için konuşuyordum. Seni seviyorum dediğim her kadında sevdiğim sendin. Ve yoktun ortada."

Demek her kadında onu arıyorum, bir parça bulduğumda buldum sanıyorum. Peki ama o kim?

Ben de kendimi bildim bileli bütün satırlarımın bir sahibi olduğunu biliyorum. Demek her kadında onu arıyorum, bir parça bulduğumda buldum sanıyorum. Peki ama o kim? Bütün düşüncelerimin döküldüğü denizi merak ediyorum. Cemil Bey içimdeki yoksunluğu çiziyor. Bulunca ne hissedeceğimi de...

"Asırlara değil, sana seslenmek istiyorum," diyor Lamia Hanım'a. *"Şöhretten, ebediyetten bana ne? İstiyorum ki bütün yazdıklarımı ve bütün yazacaklarımı yalnız sen okuyasın. Ben, bütün ilhamlarım, bütün rüyalarım, bütün vecitlerimle yalnız seni terennüm etmek, şarkılarımı yalnız senin için söylemek istiyorum."*

Bütün zamanlara bütün dünyaya değil, yalnızca tek birine söylemek her şeyi. Onun için düşünmek, onun için yazmak, sadece ona talip olmak. Kalıcılık da umurunda olmaz artık duyulmak da alkış da. Bir yazar ancak böyle sahici olabilir. Tırnaklarını geçirdiğin kâğıttan çekerek, alemin içinde alemi umursamadan yazarak. Hak veriyorum Cemil Bey'e. Devam ediyor:

"Kaç mısra kalmış Homeros'tan? Milton'dan kaç mısra kalmış? Ama

karanlıklardayım. Ve 40 sene sonra mezarımı tavaf edecek hayvanlardan bana ne? Yaratmak yetmiyor bana. Kimin için yaratacağım? Şöhret, gerçek şöhret mezarların üstünde yükselen güneş. Ben milyonlarca kalpte değil, bir kalpte yaşamak istiyorum. Bütün olarak, rakipsiz ve bir tanrı gibi, bir tanrı gibi değil, Tanrı gibi..."

İnanılmaz bir farkı işaret ediyor. "Bir tanrı gibi değil, Tanrı gibi," diyerek. Yalnızca bir şeyin tanrısı değil mutlak olan her şeyin tanrısı gibi olmaktan söz ediyor. Bir kalbin sahibiysen demek kâinatın da sahibisin. "Hakikat bir noktaydı, onu cahiller büyüttü," diyen Hz. Ali'nin sesini duyuyorum. "İkide şeytan gizlidir, sen hep biri ara," Meriç bulmuştu anlıyorum. Bulduğu için kendisini kapatmıştı.

"Bütün pencereleri kapa, mabedimi yalnız soluğun ısıtmalı, yıldızlar sevgilisi olmayanların göklerinde açsın. Benim yıldızım tenin. Senin için ve seninle yaşıyorum. Sen uçuruma yuvarlanılırken tutulan dal, sen vaha, sen bütün hayal kırıklıklarımın dudaklarında ümitleştiği kadın..."

Böylece kendi rüyasını kurtarıyordu.

"Ben seni değil, kendimi kurtardım. Kendi rüyamı. Gerçekte fazileti, masumiyeti kurtardım. Sen, kalbi bir gözyaşı kadar temiz ve bir çocuk bakışı kadar aydınlık bir insansın. Çöldeki kaynaktan çakallar su içmiş. Kaynağa ne?"

Hayat böylece anlamını buluyordu. Antik Yunan'dan beri filozofların aradığı yaratılışın ilk sebebi buydu. Yoksa... "Bir uçurum gibi büyüyen sükut, hayattan, ışıktan, ümitten kopuş. Nihayet gönlüme baharı getiren sesiniz. Kırık bir tekne, karanlık bir deniz. Ufukta siz olmasanız hayat denen bu yolculuk, bu rezil, bu pespaye, bu komik sürükleniş dayanılmaz bir çile olurdu."

"Gök de sensin, yer de sensin!
Hem alansın, hem verensin!
Hem çiçeksin, hem derensin!"

O halde vahdet aşktı. Birden tüme, tümden bire, kuldan Tanrı'ya, Tanrı'dan kula tek bir yol vardı, o da aşk. Zaten Cemil Meriç ve Lamia Hanım'ın birlikte çevirdikleri Thornton Wilder'in 1928 yılında yazdığı Köprüden Düşenler romanı nasıl bitiyordu; "Bir ölülerin dünyası var, bir de dirilerin, aradaki tek köprü aşktır." İşte hakikat buydu.

Şimdi gözlerimi kapatıyorum. Bu romanı o odada çevirirken iki aşığı hayal ediyorum. Her sabah olduğu gibi bu sabah da koltuğunun altında Cumhuriyet gazetesiyle Caddebostan'daki evin kapısını çalıyor Lamia Hanım. Cemil Bey hırkasını düzeltip bir parça kolonya vuruyor yanaklarına. "Daha önce oğlumun beşiği bu masada dururdu," dediği çalışma masasına geçiyor. Nefesini tutuyor. Lamia Hanım'ın ona yaklaşan ayak seslerini kalbinin atışıyla bir dinliyor. Birini durdurmak zorunda kalsa kendi kalbini seçeceğini adım gibi biliyorum.

Çiğdem Canım Yayan

Paul Eluard
Çeviri: İlhan Berk

Cemal Süreya

Turgut Uyar

zamansız aşklar

Priscilla Presley-Elvis Presley

Ülkesindeki ve ailesindeki, deyim yerindeyse, "mahalle baskısı" sebebiyle askerlik görevini icra etmek üzere orduya yazılan Elvis, 1959 yılında Almanya Bad Nauheim'de Priscilla'yla tanışır. O gün Priscilla sadece 14, Elvis ise 24 yaşındadır. Elvis, ABD'ye döndükten sonra telefonla haberleşmeye devam eden ikili ancak 1962 yılında, Elvis'in efsanevi malikânesi Graceland'de yeniden bir araya gelir ve uzun seneler boyunca ayrılmaz. 1968 yılında kızları Lisa Marie -ki kendisi sonradan Michael Jackson'la evlendi- doğdu. 1972 yılında Priscilla'nın karate hocasıyla yaşadığı aşkla sonlanan evliliklerinin ardından bağımlılık sorunları artan ve 1977 yılında hayatını kaybeden Elvis, hayatının son gününe kadar sahnedeydi ve Priscilla için şarkılar söyledi.

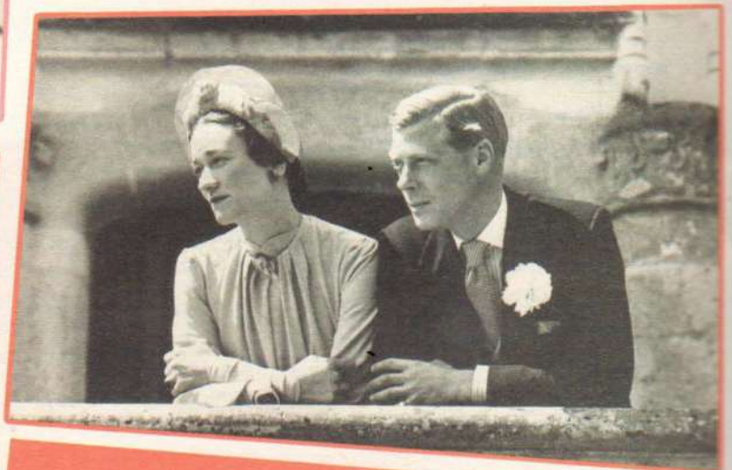
Amy Winehouse-Blake Fielder Civil

Bir dargın bir barışık, kan, gözyaşı ve bir tür dibe batma yarışına benzeyen bir aşktı onlarınki. Blake, Amy'i aldattıkça, Amy teselliyi içki ve uyuşturucuda buluyor, Amy'nin derbeder halini gördükçe Blake her seferinde kullandığı maddelerin dozunu artırıyordu. İkisi de karşılıklı bir suçluluk duygusuyla yaşadı aşkını. Ailesi bir süre Amy'ye, Blake'in adını bile anmasını yasaklamıştı. Bu yasak ona, içinde İngilizce'de "siyah / kara" anlamına gelen "black" kelimesini kullandığı ve telaffuz ederken biricik aşkının ismine çok benzeyen "I Go Back To Black" (Karanlığa Geri Döndüm) şarkısını yazdırdı. Şarkının bir yerinde "Blaaaack, blaaaack" derken aslında Amy kendisini ölüme götüren sevgilisinin adını da doya doya haykırmış oluyordu.

Gala-Salvador Dali

Salvador Dali, hayatının aşkı Gala'yı ilk kez resimlerinin sergilendiği galeride gördü. Kısa sürede aralarında başlayan aşkı Dali "Psikopatolojik semptomlarla belirlenmiş hastalıklı bir anormallik" olarak ifade ediyordu. Dali'nin ailesinin ilişkilerini onaylamamasını ciddi maddi yoklukları göze alarak göğüslediler. Zaten Dali, Gala'yı annesinden, babasından, Picasso'dan ve paradan daha çok seviyordu. Gala, Dali'nin ruhunu tamamıyla iyileştiriyor, onu bir anne şefkatiyle koruyordu. Dali onun için şöyle demişti: "Büyük sanat eserleri yaratmaya karar veren her iyi ressam önce benim karımla evlenmelidir; her erkek bir kadınla evlenebilir fakat sadece Gala onun ruhunu iyileştirebilir." İkisinin arasındaki aşk, farklı formlarda, Gala hayatını kaybedene dek sürdü.

Wallis Simpson-Kral VIII. Edward

Aşk ve fedakarlık üzerine sıra dışı bir hikâye onlarınki. İngiltere kralı; aynı zamanda hem dini hem askeri hem de idari açıdan en üst mertebede, yarı tanrı seviyesinde kabul ediliyor. Hâl böyle olunca da kral ya da kraliçe olmanın çok katı kuralları bulunuyor. Mesela boşanmış biriyle asla evlenememek gibi. Dönemin İngiltere Kralı VIII. Edward, 1931 yılında başından bir evlilik geçmiş Wallis Simpson ile tanıştı. Daha önce de evli veya boşanmış sevgilileri olan Kral VIII. Edward, Wallis'ten çok etkilendi ve bu etkilenme onu 1936 yılında çıktığı tahttan indirdi. Aşkı ve tacı arasında bir seçim yapmaya zorlanan VIII. Edward aşkı seçerek sürgüne gönderildi. Ülkesine hizmet etme hakkı tamamen alınan VIII. Edward, Wallis'yle birlikte ömrünün sonuna kadar İngiltere dışında yaşamak zorunda kaldı.

Fotoğraflar: Getty Images

Afife Jale-Selahattin Pınar

Bu coğrafyanın ilk müslüman kadın oyuncusu olan Afife Jale, bir bahar akşamı rastlaşır büyük bestekâr Selahattin Pınar'la. O sıra Afife Jale sahneye çıkmasının yasaklanmış olmasını hazmedemediğinden uyuşturucu kullanmaktadır. Kısa bir süre sonra Selahattin Pınar, "Daha önceleri nerelerdeydiniz?" dediği aşkına evlenme teklif eder. Afife Jale, başta aşkını üzmekten korksa da fazla direnemez. İkisi de 25 yaşındadırlar evlendiklerinde. Çocukluklarını ve ilk gençliklerini ıskalayan bu iki sanatçı kaçırdıkları ne varsa evliliklerinde yaşamaya çalışır. Uyuşturucu illetinden kurtulamayan Afife Jale, aşkını korumak için yapayalnız perişan olmayı seçer. Selahattin Pınar ise "Nereden sevdim o zalim kadını," bestesini düşüremez bir daha dilinden. Afife Jale'nin ölüm haberi bestekârı iyice yıkar. Ölüm onu kendisine şiddetle yasaklanmış olan rakı masasında yakalar.

Fotoğraf: DepoPhotos

Çolpan İlhan-Sadri Alışık

İkili ilk kez bir turnede karşılaşırlar. Sadri Alışık o sıra ünlü bir oyuncudur ve evlidir. Çolpan İlhan ise büyük şair Attilâ İlhan'ın kardeşi ve gencecik bir oyuncu adayıdır. Bu tanışmanın ardından beraber birçok filmde rol alırlar. Sadri Alışık zamparalık dönemini Çolpan İlhan'ın nezaretinde geçirir. Hatta beraber olduğu kadınlara alacağı hediyeleri kimi zaman beraber seçerler. Nişanlısından oyunculuk aşkı sebebiyle ayrılan Çolpan İlhan da birkaç ilişki deneyimi yaşar o dönemde. Kalpten kalbe dolaşırlar ama nihayet "Yalnızlar Rıhtımı" filminin çekimlerinde Sadri Alışık, Çolpan İlhan'a aşık olur ve birbirlerinde son bulurlar.

Fotoğraf: DepoPhotos

Rahşan Ecevit-Bülent Ecevit

Robert Koleji'nde bir Cumhuriyet Bayramı piyesinde Bülent şiir okuyor, Rahşan da piyesin dekorunu yapıyordu. İşte o gün başlayan aşk koca bir ömür devam eder. Kolej bittikten hemen sonra ilk ve tek aşkı Rahşan'a evlenme teklifini Dolmabahçe merdivenlerinde eder Bülent. Rahşan'ın ailesi onun üniversiteyi bitirmeden evlenmesine karşıdır ama bir süre sonra bu aşkın önünde duramayacaklarını anlarlar. Tüm ülkenin Rahşan-Bülent Ecevit dendiğinde aklına gelen ilk şey olan tevazu düğünlerinde de başroldedir. Fırtınalı bir yaşam öyküsüdür onlarınkisi. Onca çile ve onca yoksulluğu omuz omuza yüklenip Türk siyaset tarihine el ele damgasını vurmuştur ikisi.

Fotoğraf: Getty Images

Fatoş Güney-Yılmaz Güney

Tanıştıklarında yolun çoğunu yürümüştü, iki evliliği geride bırakmıştı Yılmaz Güney ve bir kızı vardı. Fatoş Güney'se henüz 17'sinde genç bir kızdı. İlk karşılaşmalarında daha önce onu rüyasında gördüğünü söylemişti Yılmaz. Bunca yolu sanki ona kavuşmak için yürümüştü. Fatoş'un ailesi karşı çıksa da önce gizlice nişanlandılar ve Yılmaz askerden döner dönmez evlendiler. Bu evlilik için Fatoş evden kaçmak zorunda kaldı. Ancak bir yıl sonra ailesinin de katılacağı ikinci bir düğün yapıldı. Adıyla Yılmaz Güney'i yaşatacak çocukları dünyaya geldikten sonra Yılmaz Güney hapse düştü. 16 yıl süren evliliklerinin sadece 3,5 senesini el ele geçirebildiler. Yılmaz bir firari olarak Fransa'da hayata gözlerini yumdu. Fatoş ise bir daha hiç evlenmedi.

Fotoğraf: Hey dergisi, 1977

Çiğdem Talu-Melih Kibar

36 yaşındaki Çiğdem şarkı sözü yazarı, 24 yaşındaki Melih Kibar ise mühendislik eğitimi alan bir bestekâr. Bir gece yarısı saat 3'te ortak bir arkadaşları aracılığıyla buluştular ve işte o an bir fırtına koptu. Aralarındaki yaş farkı her ne kadar onları dizginlemeye çalışsa da ilk görüşte başlayan bu aşk karşısında her "ama" kadar kifayetsiz kaldı. Bu iki cehennem gibi yürek el ele geçirdikleri yıllar boyunca birlikte iki yüzün üzerinde şarkı üretip birçok ödül kazandılar. Çiğdem Talu'nun amansız bir hastalık sonucu hayatını kaybetmesiyle Melih Kibar yıllarca sürecek bir sessizliğe gömüldü. Uzun zaman sonra yaptığı besteye "Sessiz Veda" adını verdi. Her ne kadar kahramanları yaşamıyor olsa da bu büyük aşk şarkılara bürünmüş halde zihinlerde dolaşmaktadır.

Ve aşkın yaşlanmak, birlikte olmanın da güvenli olmak anlamına gelmediğini öğrenirsin...
Ve öpücüklerin sözleşme ve hediyelerin de vaat olmadığını öğrenmeye başlarsın. Ve yenilgileri başın dik ve gözlerin açık karşılamaya başlarsın. Ve her şeyi, bugünü düşünerek yapmayı da öğrenirsin. Çünkü yarınla ilgili her şey belirsizdir. Bir süre sonra güneş ışığının yakıcı olduğunu öğrenirsin, eğer fazla maruz kalırsan. **Bu yüzden başka birisinin sana çiçek getirmesini beklemeden, kendi bahçeni yarat ve kendi ruhunu kendin süsle.**
Ve göreceksin ki dayanıklısın ve kuvvetlisin ve değerlisin. Ve öğreneceksin ve öğreneceksin her "hoşça kal" dediğinde öğreneceksin.

The Division of Gravity, 2011
Yönetmen: Rob Chiu
Senarist: Ben Fogg

Onur Akın

şuuuu

O Hisar'da oturuyordu, ben Çubuklu'da. Onunla aynı otobüse binip 4 durak gidebilmek için Paşabahçe'ye kadar kar, kış, yağmur, soğuk demeden durakta bekleyip onu gördüğüm otobüse bindiğim çok olmuştur.

Her şey bir bakışla başlar. Sonrası bir söz, bir ses, bir gülüş, bir yürüyüş, bir eda, bir koku... İlkokulda yaşadım bu duyguyu ilk kez, aşık oldum sınıf arkadaşım Şadiye'ye. Bazı derslerde onun sırasında oturmak en büyük mutluluktu benim için ve o ders bitmesin isterdim. Akşam olup dersler bittiğinde hâlâ kimseden duymadığım o sözüyle vedalaşırdık Şadiye'yle: ŞUŞUUUU! O da beni severdi biliyorum ama aşık mıydı emin değilim. İlk aşkım, ilk göz ağrım, ilk yürek çarpıntımdır o. Şadiye ve o benzersiz veda sözü: ŞUŞUUUU! Ortaokul yıllarım boş geçti. Yüreğimi yerinden oynatmadı hiçbir kız Şadiye kadar. Lisede geldi başıma sonra bu bela. Yan sınıftan çilli, sarı bir kız aldı aklımı başımdan... Okul korosundaydık, ben bağlama çalıyordum, o da çok güzel şiirler okuyordu ve ben o gün bugündür şiire tutkunum. O Hisar'da oturuyordu, ben Çubuklu'da. Onunla aynı otobüse binip dört durak gidebilmek için Paşabahçe'ye kadar, kar, kış, yağmur, soğuk demeden durakta bekleyip onu gördüğüm otobüse bindiğim çok olmuştur. O dört durak otobüs yolculuğu ve okula yürüyüş yolu da ŞUŞUUU kadar güzel ve unutulmazdı benim için. Ama açılamadım, söyleyemedim bir türlü onu sevdiğimi.

O cesareti bulamadım kendimde. Bence o da biliyordu, en az martılar, kuşlar, sokaklar ve o bindiğimiz otobüs kadar. Sonra üniversite birinci sınıfta bizim okula geldi bir sebeple ve görüştük. Çok çalışmasına rağmen sınavı kazanamamış. Konuştuk çay kahve içtik kantinde, baktım ki küllenmiş o yürek ağrısı da çoktan. Hayat boşluk kaldırmaz, ozanın yüreği boş kalmaz. Basın yayında birinci sınıfta bir Bursalı göçmen kızı girdi gönlüme. Okulun ozanı olmuştum, kendimce besteler yapmaya başlamıştım ve en güzel bu kız dinliyordu arkadaşlarımın içinde beni. Okulun bana göre tartışmasız en güzel kızıydı. Saman sarısı saçları vardı dümdüz, upuzun beline kadar. ***Bal rengi gözleri ve sıcacık bakışı aklımı alıyordu başımdan. Okul çapında popüler de bir çocuktum ve özgüvenim yerindeydi, açıldım ona bir gün kantinde çay içerken. O da bekliyormuş sanki hemen kabul etti.*** O gün elini tuttum ve hiç bırakmadım gün boyu. İlk defa bir sevgilim olmuş ve elini tutmuştum, çok mutluydum. Bursa'ya ailesinin yanına ilk gidişi hafta sonu içindi.

Hayat boşluk kaldırmaz, ozanın yüreği boş kalmaz.

İlk ayrılışım olmuştu sevgilimden ve ilk kez öpüşmüştük. Yeni bıraktığım bıyık ve sakalıma sinen kokusu hiç çıkmasın diye yüzümü yıkamadım ve koklayıp durdum bıyıklarımı o bitmeyen hafta sonunda. "Seni sazından bile kıskanıyorum," dedi ve gitti... Sonrası mı? Sonrası "Bir aşk gelir, bir yara," dediği gibi Yılmaz Odabaşı'nın. Bana yıllardır sorarlar, "Bu kadar dillere düşen aşk şarkıları bestelediniz; peki sizce aşk nedir?" diye. Bu sorunun altından kalkamamış nice şair, filozof, yazar, düşünür... hepsinde yanıt değişken, her bünyede etkisi farklı bu duygunun. Büyük ozan Aşık Veysel ne demiş, "Birini seversin kavuşamazsın, onun adı aşk olur." Kavuşamamanın, elde edememenin, halk deyimiyle kara sevdanın adını aşk koymuş büyük ozan. Elde edince, kavuşunca büyü bozuluyor, aşk bitiyor demek mi istemiş? Olabilir... Hayal etmek, düşlemek, ihtiras, tutku ve gizemdir biraz aşk. Keşif bitince aşk da ayrılıyor o limandan, yavaş yavaş sevgiye ve saygıya dönüşmüyorsa... Merak ve keşfetmektir biraz aşk. Ünlü Fransız şair Louis Aragon "Mutlu aşk yoktur," demiş, karısı Elsa'yla çok mutluyken ve ona sürekli şiirler yazarken. Çünkü o Elsa'yla gerçek aşkı, Fransa Nazi işgalinden kurtulup özgürleştiğinde yaşayacaklarına inanıyordu bir komünist ve siyasal eylemci olarak. Elsa ölürse ben eşcinsel olurum, diyecek kadar büyütmüş aşkının sınırlarını. Demek ki aşk özgürleşmektir biraz ona göre. Bazılarına göre iki kişiliktir aşk, bazılarına göre ise tek kişilik yalnızlık... Bile bile tutsaklıktır bazen aşk, bazen de körlük ve akıl tutulması... Aşk yüreğe düşünce akıl baştan gidermiş derler, bu doğru. Karım, annem, kızım, kardeşim sen demiş büyük şairimiz Nâzım Hikmet Piraye'ye Bursa cezaevinden yazdığı ilk şiirinde. Her şeyimsin diyerek... Dediğim gibi herkeste etkisi, derinliği, şiddeti, mutluğu, acısı, hüznü ve anlatımı farklı. Her yaşanan aşk kendine münhasırdır ve bir kopyası bulunmaz. Bana göre aşk bir uçurumdan düşmektir. Çarpışmanın etkisi ne kadar yüksekten düştüğüne bağlıdır. Bu kadar şarkıyı kime mi yaptım? Hayalimdeki düşsel sevgiliye... O hiç gelmeyecek biliyorum. Olsun ben yine de seviyorum. Sait Faik Abasıyanık'la bitirelim yazımızı: "Bir insanı sevmekle başlayacak her şey."

Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun!

Melis Kaygılaroğlu

ah sen...

İlla canımı yakacaksan, varlığınla yak lütfen. Burada ol. Yanımda. Seni vücudumdan ayrı düşünemiyorum. Kanımsın diyorum; inanmıyorlar. İlhamımsın diyorum; inanmıyorlar.

Ah sen!
Sensin o sen!
Bu kez yorganın altına çekilip ya dönersen diye beklemek istemiyorum. Bu kez rakı masasında sana dair şarkılar söylemek istemiyorum. Ya da seninle ilgili filmler izleyip gözyaşlarıyla uykuya dalmak istemiyorum bu kez. Bu kez sana dökmek istiyorum. "Gitme" diye haykırmak istiyorum. Bu mektup senin için.
Bir gelip bir giden; geldiğinde eski acıları hiç yaşatmamış gibi karşıladığım, gitmene sebep olduğum ve şimdi yine gel diye beklediğim sana bu mektup. Her seferinde ilk defaymış gibi kollarımı açtığım ama ömrümün bir yerinden hep tanıdık olan sana. Gitmesini istemediğim "sen"in ardından...
Adının bir önemi yok. Zira biliyorum... Bu mektubu okuyan herkes seni çok iyi tanıyor. Kimisi sana öfkeli, kimisi sana düşkün, kimisi senin yüzünden hasta, kimisi sana hayran... Herkesin ruhunda ya da aklında bir yerde sen varsın.

Seni konuşuyor, seni düşünüyor, seni yazıyor, seni çiziyoruz. Ve hepimiz farklı görüyoruz. Hepimizin kalbini başka çarptırıyorsun.

Bende sen, eksik parçayı arama halisin. Tam olmak için neye ihtiyacım varsa işte sen onun ta kendisisin. Bu yüzdendir ki senin zeden oldum mu, bir parçam kopup gidiyor sanki. Aslında hiç sahip olmadığım ama hep eksikliğini hissettiğim o parçam sensin. Alışkanlık demek doğru olmaz bence. Hafifletir senin varlığını. Sen benim çocukluğumdan gelensin. Sen benim yıllarca arayıp bulamadığım hissin.
Sen bir uyarıcısın. Virüs gibi sarıyorsun girdiğinin kalbini, bedenini. Kontrolsüz gücün kendisi oluyorsun.
En kötü tarafın ne biliyor musun? Verdiğin zevki ve hazzı eninde sonunda ödetecek olman. İnanmak istemesem de seninle ilgili söylentilerden tek doğru bu sanırım... Senin ölümsüzün yok diyorlar; sanıyorum doğru. Öyle ya da böyle, gidişinle ya da kalışınla o bedel ödenecek. Kimisine varlığınla ızdırap, kimisine yokluğunla keder oluyorsun. "Acısı makbuldür," diyenler oluyor senin için. Hayır kabul etmiyorum. İlla canımı yakacaksan, varlığınla yak lütfen. Burada ol. Yanımda. Seni vücudumdan ayrı düşünemiyorum. Kanımsın diyorum; inanmıyorlar. İlhamımsın diyorum; inanmıyorlar.
İçimizi ısıtan her durumu sen sanmamız ne olacak peki? Her kalp çarpıntısını sana yormamız? Her kapının eşiğinden bir demet papatya gördüğümüzde "Heh bu sefer o geldi," dememizin sebebi seni bekleyerek geçirdiğimiz ömürden midir?
Ben seni buldum. Ben seni tanıdım. Ben seni kokladım. Ben sana dokundum. Ben seni yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum. Zaten o yüzden bu yalvarışım. "Sakın bırakma!" diye haykırışım. Peki ya seni hiç tanımadan sana düşenler? Etrafım seni beklerken sana vurgun olanlarla dolu. Sesine, fikrine, kokuna, hayaline, ihtimaline düşenler... Sadece varlığınla ilham olabildiklerin var; imrenilesi. Sadece sesinle kendine mahpus hayatı yaşatanlar var. Ve asla emin olamadan ömrünü seni bekleyerek geçirenler, ya bu his sensen diye...
Çok acıya sebep, çok aha gebesin... Ama hep affedilensin. Varsa biri, bir daha asla sana düşmek istemediğini söyleyen... İnanma.
Bir kere değil, onlarca kere seninle karşılaştığımı sandım. Kimin ya da neyin vücut bulmuş hali olarak karşıma çıkacağını bilemezdim ki. Belki bilerek yaptın, belki sadece aklıma düşürmek istedin, belki ihtimalini yaşamamı istedin, belki tadını damağıma çalmak istedin ya da belki sahiden sen değildin. Ama ben sen sandım. ***Keza bir şekilde her canlının ömrü seninle karşılaşacağı anı düşleyerek geçiyor. Ama bu defa eminim. Meğer gerçekten geldiğinde başka oluyormuşsun.*** Daha ilk anda kendini belli ediyormuşsun. O yüzden bu defa beni bırakmamanı çok istiyorum. Ben seni bu halinle seviyorum. Yeni bir sen ne aramak ne de bulmak istiyorum... Ki duyduğuma göre bir kere geliyormuşsun.

Bir kere düştün mü kalbe, o içine hayal doldurulan balonlar hep gökyüzünde uçuyor.

Sen varken hayal kurmak çok kolay. Bir kere düştün mü kalbe, o içine hayal doldurulan balonlar hep gökyüzünde uçuyor. Biri patladı mı, hemen yenisi uçuruluyor. Çünkü senin içinde olduğun hayalleri kurmak en büyük haz. Nasıl bu kadar güzel seviyorsun bu "şey"i diyorlar bana. Şey sen oluyorsun evet. Hatta zaman zaman kızıyorlar oyunlar oynamıyorum sana diye. Bir sürü nasihatler duymak zorunda kalıyorum. Sonum kötü olacak diyorlar. Haklı olabilirler belki. Ama bilmedikleri bir şey var.
Sen buradayken, kalbimdeyken... Yani çift atabiliyorken kalbim, ben çok iyiyim. Başıma gelecekleri düşünerek geçiremem ömrümü. Ben seni sevmeyi seviyorum. Senin varlığınla parlatmayı seviyorum yıldızımı.

Ah sen!
Ben seni böyle seviyorum işte. Kibarlığını, kabalığını, merhametsizliğini, şefkatini, zarafetini, gaddarlığını, zamanında olduğun çocuk halini ve bir gün cesede döneceğin o hale kadar seviyorum seni. Sadece güzelliklerinden beslenmiyorum, seni sen yapan her haline düşkünüm. Sen bir hissin. Ve ben bu hisle nefes almaya devam etmek istiyorum. Seni sevmek, öyle sadece seviyorum demekle olsaydı, yüzyıllık "sen"ler bir çırpıda bitip yok olmazdı.
Belki aptalca, belki gurursuzca bu haykırışım. Ama hiç pişman değilim. Yaşadığım her şeyin, attığım her çocukça adımın arkasındayım. Seni sevmek, sana sahip olmak, seni kalbime almak, seninle üretmek, seninle yaş almak ilhamın en büyüğü. Hiç pişman değilim seni sevdiğime. İyi ki sana bu denli düşmüşüm ve iyi ki seni iliklerime kadar hissediyorum. Senin hep ruhumda olmanı istiyorum. Kanımda hep akmanı istiyorum. Seninle yaş alsın ve sonsuzluğa senin varlığınla aksın ruhum.

Ey aşk!
Evet, sen "o"sun.
Her halinle kabulümsün.
Bol AŞKlı günleriniz olsun.

- Seni seviyorum inan bana!
- Beni sevdiğine dair kanıt göster?
- Kanıt inancı öldürür. Eğer kanıt gösterirsem seni sevdiğimi bilirsin.
- Ben "seni sevdiğimi bilmeni" değil, seni sevdiğime "inanmanı" istiyorum.
- Neden?
- Çünkü bilmek beyinle, inanmak kalple yapılan bir iştir. Ve ben, kalbini beynine tercih ederim.

Sweet November - 2001
Yönetmen: Pat O'Connor
Senaryo: Herman Raucher, Kurt Voelker, Paul Yurick
Oyuncular: Keanu Reeves, Charlize Theron

YENİ

HEM LEZZETLİ HEM DE 100 KALORİNİN ALTINDA!

DENEDİNİZ Mİ?

ÜLKER

Oylum Yılmaz

seninle aşkımız eski bir roman!..

Tanpınar'dan beri ne rüyada ne gerçekteyiz, Pamuk'la parçalara ayrılmanın, her bir parçayı başka yere atıp sonra da hepsini tek tek aramanın peşindeyiz.

Orhan Pamuk'un Kara Kitap'ının en unutulmaz bölümlerinden biridir; kahramanımız, kayıp karısı Rüya'ya duyduğu aşkı anlatmak için bir deneme yazmaya niyetlenir. Deneme, sayfalar süren tek bir cümle getirip koyar önümüze. Birbirine noktalı virgüllerle bağlanan ama her biri bir roman konusu olacak kadar derin, sırlı, takıntılı, sayıklamalı cümlecikler art arda soluksuz sıralanır. Hiç bitmeyecek zannedersiniz, hiç bitmesin istersiniz... Aşk takıntıdır, Pamuk için. Aynı şehirde, aynı sokaklarda döner durur, aynı apartman dairelerinde, aynı büfelerin önündeki aynı masalarda, tekli koltuklarda oturur ama aramaktan hiç vazgeçmez. Çok iyi bilir; roman insanı arar, insansa aşkı. Ancak bize aşkı arayışın o labirentimsi, o masalsı, İstanbul'un sokakları gibi çarpuk çurpuk sokaklarından başka bir yol söylemez, elimizden bir an olsun tutup yol göstermez: "(...) asansör aynasında kendine bir başkasına bakar gibi bakışını ve nedense bu bakıştan sonra hatırladığın şeyi telaşla çantanın içinde arayışını severdim; biri yan yatmış ince bir yelkenli, öteki kambur bir kedi gibi yan yana durarak saatlerce seni bekleyen topuklu ayakkabılarının içine aceleyle girişini ve saatler sonra, eve döndüğünde ayakkabıları gene aynı çamurlu ve asimetrik yalnızlığına terketmeden önce kalçalarının, bacaklarının ve ayaklarının kendi kendilerine yaptıkları hünerli hareketleri seyretmeyi severdim;(...)"

Romanlar bize bir gün herkesin mutlaka aşık olabileceğini söylese de korkakların, kalbi küçük olanların aşka layık olamayacaklarını öğretir.

Doğrusu ya Kara Kitap'ı okurken bir Yeşilçam melodramının çocuksu titreyişi de geçer içimizden. Hani annemizin serin eli alnımızda dolaşırken, akşama sabaha geçecek ateşli bir hastalık; içine atmaktan içi dağ olmuşun, o ateşli rüyada yüreğinde ne var ne yoksa artsız sırasız ortaya dökmesi, kimseleri değilse de annesini üzmesi. İşte Yeşilçam melodramlarında olduğu gibi Pamuk da bizi ateşli yavrusunun başında kahrolan o anneye dönüştürür, bir yandan aşktan kahrolan o yavruya üzülürüz diğer yandan kendi sırlarımıza, kimselere demeden kendi içimize içimize attıklarımıza gömülürüz. Aşk sırdır, sus pustur çünkü kendine bile. Aşk dile düşmektir, düşmekten korkar kendi içine bile... Başkaları yazar, biz okuruz. Başkaları yazar, biz hiçbir şeyi değilse de aşkla ilgili her kelimeyi kendimize yazılmış gibi okuruz. Ama Türkçenin gelmiş geçmiş en güzel aşk romanlarından biri olan Huzur'un kahramanı Mümtaz'dan bir farkımız yoktur; insan ruhunu olduğundan çok hür sanarak her an kendimize ve aşkımıza sahip olabileceğimize inanırız tüm suskunluklara, tüm bastırılmışlıklara rağmen. ***Oysaki yine tıpkı Mümtaz gibi hayatın gafiliyizdir sadece, her aşık olduğumuzda kendimizi hazin bir şekilde Huzur'un sayfalarını karıştırırken buluruz...***

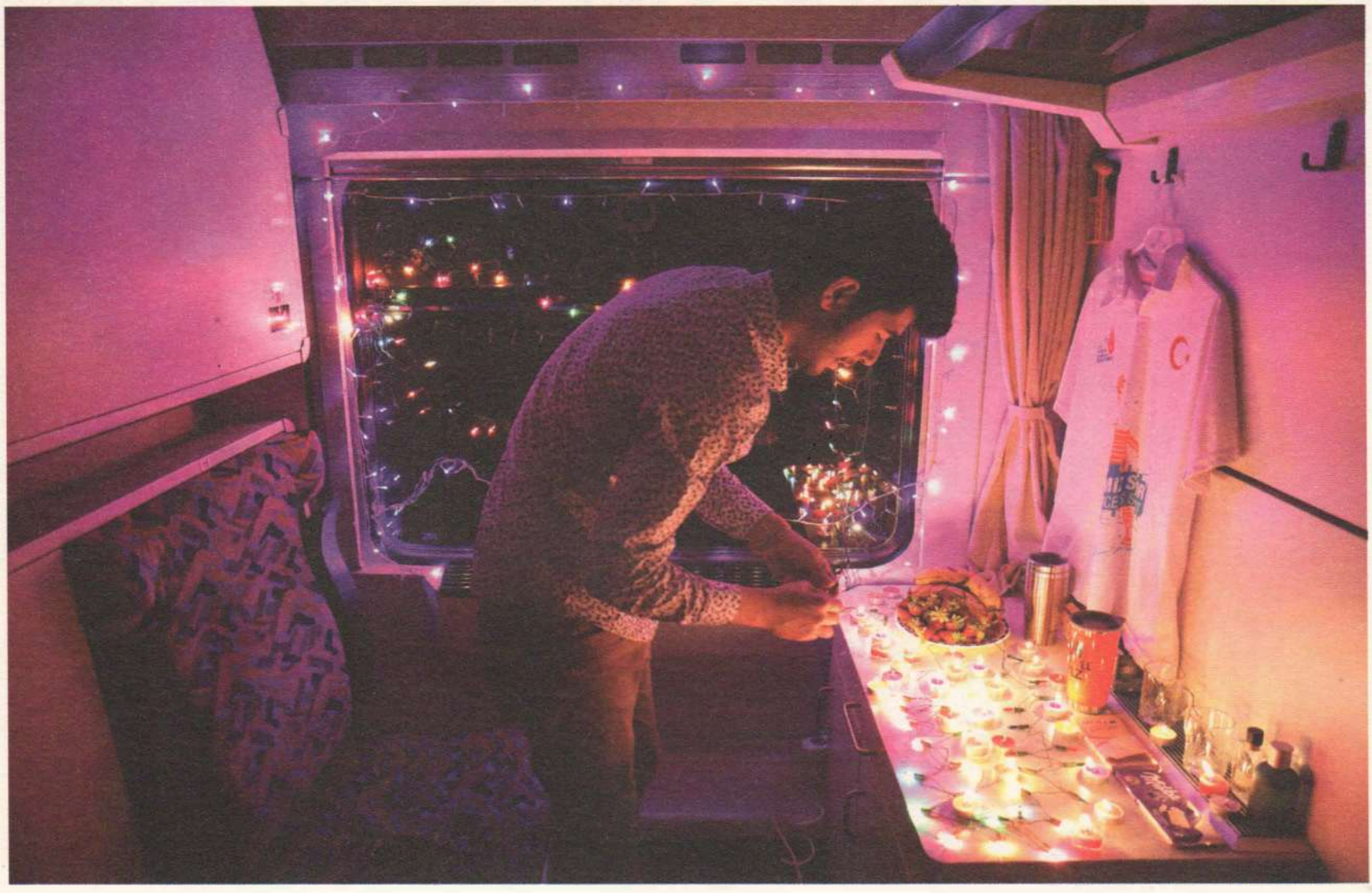
Sanatı, doğayı ve sevdiği kadını yani aşkı tek bir gerçekmiş gibi yaşayan bir kahramandır Mümtaz. Tanpınar'ın kendisi de aşkı ulaşılmaya çalışılan bir bütünlüğün, rüya ile gerçeğin, geçmiş ile bugünün iç içeliğinin simgesi olarak görür. Öyle midir? Peki eğer öyleyse Kara Kitap'taki o bedbaht, o darmadağınık aşkı, bugünün dünü darmadağın ettiği o İstanbul'u ne yapacağız?

Tanpınar'dan beri ne rüyada ne gerçekteyiz, Pamuk'la parçalara ayrılmanın, her bir parçayı başka yere atıp sonra da hepsini tek tek aramanın peşindeyiz. Peki aşkla gelebilecek mutluluktan ne zaman, hangi aşk romanıyla vazgeçmiştik?

Kim mutlu aşka inanır ki! Karanlık, derin, gölgeli bir melankoli denizinin içine aşkla birlikte batarken, Suat Derviş'in karanlık kızı Fosforlu Cevriye'nin narin olduğu kadar güçlü eli değecektir mutlaka elimize. Hani o yıldızlardan düştüğüne inanacak kadar saf, hani o evsiz barksız, edepsiz, İstanbul'dan aşağı kalmaz anasının gözü sokak fahişesi! Sinemamıza da edebiyatımıza da damgasını vuran bu safcacık fahişe kalbimize öyle bir dokunacaktır ki ne zaman karşılıksız bir aşkın sokaklarında kendimizi yapayalnız bulsak sesimiz Fosforlu Cevriye'nin sesine karışacaktır: Ben de Allah kuluyum... Çünkü Suat Derviş, her şey bir yana Fosforlu Cevriye'nin platonik aşkında İstanbul'un sesini duymuş, daha doğrusu İstanbul sokaklarının sesini kurmuştur. ***Haliyle aşkla sokaklara düşerken bir parçamız Cevriye'yle olmayacak bir hayalin peşinde sürüklenir, bataklığın dibine çekilir.*** Ama yine de öldür Allah aşkından bir adım geriye gitmez, onu ele vermez, hiçbir şey bilmese, kendinden vazgeçecek kadar sevmeyi bilir. Bilir çünkü hayatında ilk kez aşk sayesinde insan olduğunu öğrenmiştir. Aşk onu bütün "ötekileştirmelerin" ötesine geçirmiş, yaşamına bir anlam vermiştir.

Gerçekte değilse de sözde, o da olmazsa en azından kendi düşümüzde hep Fosforlu Cevriye kadar güçlü ve mert bir yürek taşırız. Aşkın karşılığına bakmayız. Romanlar bize bir gün herkesin mutlaka aşık olabileceğini söylese de korkakların, kalbi küçük olanların aşka layık olamayacaklarını öğretir çünkü. Bir şehirde, bir kayıpta, bir umutta; hepsi ortak bir hayalde birleşir. Ve hayal, muhakkak kalbi büyütmeye yarar.

fotoğrafın hikayesi

Elinde kibrit, masa üzerine dizdiği onlarca mumu sabırla tek tek yakarken tanıştığımız Sinan'ın hikâyesini bilip gayretini "beyhude" bulsaydınız size cevabı "Ben bir işi yarım bırakmayı sevmem," olurdu. Gönül işlerinde yarım bırakmamak nasıl mümkün olur bilemiyorum ama 24 yaşındaki üniversite öğrencisi Sinan Usta için "işi tamamına erdirmek" eylemi, 2 Nisan akşamı bindiği Doğu Ekspresi'nin, Ankara'da başlayıp Kars'ta bitecek 24 saatlik yolculuğunda yalnız kaldığı iki kişilik kompartımanı süslemekle başladı. Önce neon ışıklarını, ardından meyve tabağını, bitki çaylarını, çikolataları, parfümleri, bardakları ve termosları yerleştirdi küçük masaya özenle; en son da mumları yaktı. Aslında tüm bunlar kız arkadaşı içindi. ***Ama "kızcağızın ailesi izin vermeyince" gelemedi sevgili; bir kişi eksik kalktı ekspres Irmak istasyonundan...***

Bir yolcu teyzenin fark etmesiyle Sinan'ın öyküsü-namı tüm trene yayıldı. Neredeyse tüm yolcular kompartımana akın etti. Selfie çekenler, Sinan'ı teselli edenler, hikâyesini birinci ağızdan bir kez daha dinleyenler... En son Sarıkamış'a yaklaşırken gördüm Sinan'ı, gayet eğleniyor gözüküyordu. Belli ki işini yarım bırakmadığına hiç de pişman olmamıştı.

Ümit Bektaş, 2018

Hakan Altun

Konu: AŞK

Asla bitmeyen bir kuyruk vardı ankesörlü telefonun önünde. Bekledim... Haftalarca bekledim... O telefon sırasının bana gelmesini, telefonda duyacağım seslerin sahiplerini rüyalarımda görerek bekledim...

Çok severek takip ettiğim KAFA Dergisi'nin, çaycısından yazarına, çizerinden okuruna, yani emek veren her zerresine sevgi ve saygılarımı sunar, ömür boyu yüreklerinizin zeval görmemesini dilerim..

Kardeşim Celom, "Abi, Şubat'ta bir aşk sayısı çıkarıyoruz, sen de yazmak ister misin?" dediğinde, elim ayağım birbirine dolaştı. Çünkü dünyanın en ağır hissi üç harfe sığdırılmıştır... Aşk yerine "aşkım" dediğinde de bu ağırlığı iki kişi paylaşır... Çünkü ben, yaklaşık 400 şarkı yazmış ama asla bir dergi ya da gazeteye yazmamış bir Hakan'ım.

Sonra, sevgili ve Beşiktaşlı dostum Candaş Tolga'yla telefonda konuştuk. "Abi, yazıyı perşembe yollaman gerekiyor," dedi.. "Candaş'ım, yazayım da ne yazayım?" dedim, "Abi," dedi, "sen, yazdığın her şarkıyı zaten yüreğinle yazıyorsun. Herhangi bir şarkını nasıl yazdığını yaz..."

Bugün Salı, saat sabah 04:00.
Yazmaya başlıyorum.
Hatam olursa, affola...

İnsanı bu hayata bağlayan şey sevgidir. Nefes almak için çok sevmek, aldığın nefesi verebilmek için de çok sevilmek gerekir.
Şükürler olsun çok sevildim. Sevilmenin en saf halini hediye etti bana Yaradan. Binlerce kader arkadaşımla göz göze söyledik şarkılarımı. Sonra... Güzel dostlarım oldu, derdimi kendi dertlerinden ayrı tutmayan, sağlam dostlarım.. Paşa oldu sonra... Paşa öldü sonra... Ben başka bir dört ayaklı yoldaşın acısını yaşayamam diye düşünürken, Zafer Abi ve Umut sayesinde, Haçi geldi sonra..
Belki çok kişiye sevdalanmadım, bu doğru...
Ama kime sevdalandıysam, çok sevdalandım.

Konservatuvar bitmişti. Can yoldaşım uduma tüm umudumu bağlayıp, çocukken gazozuna top oynadığım şehrin siyah beyaz sokaklarına, bu sefer hayatımın maçını kazanmak için çıkıyordum. Güzel çocuklardık. Aykut, Ayşe.. Güzel günlerdi. Nereden baksan, mutluyduk işte...

Sonra, O'nu gördüm...
Derin bir nefes aldım,
"Hadi oğlum Hakan," dedim,
Allah ne verdiyse sevdalandım.

Güzel günler, daha güzel günlerle kavuştu sonra, çünkü eli elime değdi... İnsan, kendi kalbinde kiracıymış meğer. O kalbin sahibi, bir gün gelirmiş. Yansın İstanbul, uyansın herkes! Hakan'ın gönlünün sahibi geldi!

Peki, insan sevdiği herkesi, ama herkesi aynı anda arkasında bırakıp gider mi? Gider.
Asker ocağı, yârin dudağından da ananın kucağından da kıymetlidir çünkü. Hem dönmesen ne fark eder?
Gittim...

Askerliğimi uzun değil upuzun dönem yaptım her sevdalı delikanlı gibi. Döndükten sonra da bununla hiç övünmedim. Zira bizim dönemimizde, bedelli askerlik yoktu... Olsa bile benim param hiç yoktan biraz çoktu.

İnsan, kendi kalbinde kiracıymış meğer. O kalbin sahibi, bir gün gelirmiş.

Bir de şey yoktu. Herkeste cep telefonu...

Sadece iki telefon jetonum vardı cebimde. Çok özlediğim insanlar vardı İstanbul'da. Asla bitmeyen bir kuyruk vardı ankesörlü telefonun önünde. Bekledim.. Haftalarca bekledim... O telefon sırasının bana gelmesini, telefonda duyacağım seslerin sahiplerini rüyalarımda görerek bekledim...

Ve bir gün, sıra bana geldi.

İlk jetonu elim titreyerek atıp, ilk ezberlediğim numarayı aradım...
"Merhaba annem, nasılsın baba? Seni çok özledim be Seda..."

Sonra...
İkinci jeton.. Sevdalım... Çaldı... Çaldı... Çaldı.. Sonunda açtı!
"Şu an müsait değilim Hakan, daha sonra ara!"
Ama...
HANİ BEKLEYECEKTİN?

Sevgili kardeşlerim, rahmetli babam derdi ki:
"Ağzından çıkan her sözü tutmak zorundasın... Eğer tutamayacaksan, o yavşak ağzını asla açmayacaksın!"

"Kimseye değil, sana isyanım...
Anlamadın ki ona yanarım."

Murat Meriç

"sıradaki şarkı tüm sevenlere gelsin"

Sana Değer - *Yıldız Tilbe*

Adı yeter! Bakmayın aşklar için "yalan dolan" dediğine, kendi kendine cevabını veriyor zaten: "Geriye kalan yalnızlık olsa da sana değer." Değmez mi dersiniz? Sezen Aksu, bunun cevabını yıllar önce çok net bir şekilde vermişti aslında: "Değer canım, değer elbet, değer bir tanem aşk için her şeye..."

Günahsız - *Yaşar*

1990'lı yıllarda yaşanan aşklar boyu fonda çalan şarkılardan. Efkârı içinde. Mevsimlerden geçiyor, aşkı kıştan yaza taşıyor. Talep net: "Bu kış bu yaz bu her mevsim / Başımda aşk seninki olsun." Duası da hazır: "Sana günahlar yazmasın / Bana seni yâr diye yazsın..."

Büyük Aşkım - *Nilüfer*

2000'li yılları karşılayan şarkı. Kayahan'ın büyük hit'lerinden; Nilüfer'le iş birliği bu şarkıda bitti belki ama "Büyük Aşkım" onun buğulu sesiyle bugüne geldi. Şu dizedeki ısrar, bütün aşkları kurtaracak güzellikte: "Çok aradım, zor buldum, artık bırakmam seni..."

Sen Benim Şarkılarımsın - *Gündoğarken*

Bütün zamanların en güzel aşk şarkılarından. Yakın zamanda İhtiyaç Molası söyledi. Orijinali bir yana, Ayten Alpman yorumunun yeri ayrı. Kim bilir kaç sahil meyhanesinde bu şarkı eşliğinde kadehler tokuştu? Şu dizesi, şahane aşk tarifi: "Bambaşka bir şeyi düşünürken aklımdasın."

Serserim Benim - *Aşkın Nur Yengi*

Sadece sözleri değil, müziğiyle de çarpıcı. Sevgilisine "serserim" diye seslenirken korkusunu gizlemiyor. Tedrisatını Sezen Aksu'nun yanında yapan Aşkın Nur Yengi, '90'lı yıllardaki patlamanın müsebbiblerinden. Şarkı ikinci albümünden ama ilk albümün adını bu bahiste hatırlamakta fayda var: "Sevgiliye".

Salına Salına Sinsice - *Tarkan*

Tarkan, şarkılarında aşkın her yönünü anlatıyor: En naifinden en şiddetlisine, her türlüsünü... Bu şarkı, "şiddetli"ye örnek: "Belindeki kemer, saçındaki toka" derken önce sevdiğine nefes oluyor, sonra kendini uğruna feda ediyor: "Ez geç, yürüdüğün yollar olayım!"

Vurgunum Sana - *Kenan Doğulu*

Şarkı, Kenan Doğulu'nun ilk albümünden. Çıkış şarkısını hatırlarsınız: "Engel mi mesafeler / Aşk yoluna, meşk yoluna" diyordu. Bu şarkı, unutamadığı sevgilisine bir çağrı. Dönecek diye bekliyor, umudunu kaybetmiyor, sesleniyor: "Tek bakışta yaktın beni / Parça parça çaldın beni / Ben deli gibi vurgunum sana..."

Gönül - *Fikret Kızılok*

Şarkının ana fikri şu: Aşktan kaçılmaz. Peki sabırsızlık aşka zarar verir mi? "Ansızın" (ve şüphesiz büyük coşkuyla) içini açtığında yaşanan hayal kırıklığı daha büyük oluyor ama kim bunun önüne geçebilir ki? Ya da kim her şeyin hep güzel olacağını garanti edebilir?

Gönül Dağı - *Neşet Ertaş*

Güzelliğe bakar mısınız: "Kalpten kalbe bir yol vardır görünmez / Gönülden gönüle gider yol gizli gizli..." Aşkı daha güzel tarif edebilen varsa beri gelsin. Bu kadar da değil üstelik: "Yanarım"dan "Neredesin Sen"e bir kocaman külliyat aşk yoluna armağan...

Hangimiz Sevmedik - *Müslüm Gürses*

Bakmayın tribünlerde coşkuyla söylendiğine, Ali Tekintüre'nin sözleri aşkın en coşkulu hâlini, tutkuyu anlatıyor: "Hangimiz bir kuytu köşe başında / Bir vefasız için yol gözlemedik?" Dahası, muazzam bir saptama yapıyor: "Herkesin acısı sevgisi kadar..."

Haydi Gel Benimle Ol - *Sezen Aksu*

Dünyanın en güzel çağrılarından! Yalın, net, naif. İmkansız bir aşkı anlatır gibi ama hayal ettiği şey öyle güzel ki, önünde hiçbir engel duramaz: "Haydi gel benimle ol / Oturup yıldızlardan bakalım dünyadaki neslimize / Oradaki sevgililer özenip birer birer / Gün olur erişirler ikimize..."

Her Şey Seninle Güzel - *Zerrin Özer*

Çiğdem Talu-Melih Kibar iş birliğinin en güzel ürünlerinden biri. 1980'li yıllarda, memleketin en karanlık dönemlerinden birinde, aşkın ne kadar değerli bir şey olduğunu bize unutturmadı. Talu, kendi aşklarını yazmıştı, gerçekti. Onun için bugün yazılmış gibi taze.

Kol Düğmeleri - *Barış Manço*

Şarkı hakkındaki rivayet şöyle: Barış Manço bir dönem Kızıltopraklı bir hanım kızımızla nişanlanmış ancak okumak için Belçika'ya gidince nişan bozulmuş. Ayrılık sonrası elde kalan, kızımızın hediyesi kol düğmeleri, şarkıya ilham olmuş. Doğru mu yanlış mı bilinmez ama hikâyesi her ne olursa olsun şarkı muazzam!

Seni Kendime Sakladım - *Duman*

Rock âleminden aşka muazzam saygı duruşu. "Senden Daha Güzel" de bu şarkıya tersinden bir gönderme var: "Kendimi sana sakladım..." "Bebek"ken "Oje"ye uzanan külliyatta bir de "Yürek" var ki tadından yenmiyor: "Ah, kimin için atıyor bu yürek?"

Sensiz Olmaz - *Bülent Ortaçgil*

Bülent Ortaçgil denince akla gelen şarkılardan. Bu şarkıyı yazdıran, belli ki yalnızlık korkusundan öte sensizlik duygusu. İpin ucu "anlaşılan alışmışım" dizesinde. Aşkı anlamak gereksiz, anlasanız da bir işe yaramıyor zaten. Ne diyor üstat: "Aşk bir dengesizlik işi." Onun için hakkında yazılanlar bu kadar çeşitli.

Kemal Uçar

domates

Diz altı elbisesi, bukleli saçları, sonradan çil olduğunu öğrendiğim burnunun iki tarafındaki noktacıklar... Üstelik daha ilk bakışta anlıyorum ki bir sürü ortak yönümüz var.

- Gardaşım domatesin iyisinden koy ha!

Klasik bir pazar sabahı. Doğduğum yerde pazar günleri kuruluyor semt pazarı. Buraya bu yüzden "pazar" dendiğini düşündüğüm zamanlar... 10 yaşındayım ama kaybolmamak için, kuyudan çıkmak için *sarkıtılan* halata sarılır gibi dolanmışım babamın bileğine. Önceden bir iki vukuatım olduğundan, babam taşıdığı poşetlere bir de benim eklenmemden rahatsız olsa da şikayetçi değil.

- İyi olmayan domatesleri ne yapıyorlar baba?

- Fukaraya dağıtıyorlar.

Klasik bir pazar sabahı. Pazar alışverişiyle başlayıp kahvaltıyla devam edecek, üstüne babamın yoğun sigara dumanının izin verdiği kadar birbirimizle sohbet ederek sütten kahvelerimizi içeceğiz. Sonrası malum, haftalık banyolar yapılacak ve İstiklal Marşı ve kapanış. Karnım iyice acıktığından gözüm dönüş yolunda ama içim rahat. Biliyorum ki babam, ezilmesin diye domatesi son olarak alıyor. Demek ki birazdan fırından ayırttığımız ekmeği kapıp eve döneceğiz.

- O son koyduğunu çıkart. Çürük lan o!

- Abi ayıp ediyon ya, sana ne zaman kötü mal verdim.

- Az önce! Hâlâ içinde, bak görüyorum.

Babamın fukaralara gidecek domatesleri almayı reddetmesi hoşuma gitse de muhabbetten biraz sıkılıyorum. Tutunduğum dalı ufak ufak sallamaya başlıyorum. "Hadi gidelim artık"ın dünya çocukları arasındaki evrensel hareketi. Babam pazarcıya öyle bir odaklanmış ki kolunda yarattığım titreşimi fark etmiyor. Daha da şiddetli sallıyorum. Mümkünü yok. Titreşimin yanına bir de sesli uyarı eklemenin işe yarayacağını düşündüğümden "baba had..." diyeceğim anda sesim öyle bir içime kaçıyor ki... Bu ne şimdi!

Kainatın en güzel kızıyla burun buruna gelmişim de farkında değilim. Ben yaşlarda, elindeki reçelli ekmeği dişleyen bir prenses. Diz altı elbisesi, bukleli saçları, sonradan çil olduğunu öğrendiğim burnunun iki tarafındaki noktacıklar... Üstelik daha ilk bakışta anlıyorum ki bir sürü ortak yönümüz var. O da babasının eline cankurtaran simidiymişcesine sarılmış. Ekmekten güzel bir ısırık daha alıyor. Al sana bir ortak yön daha.

Ben de güzel ekmek yerim.

Usulca babamın kolundan sıyırıyorum kendimi. Babam bunun gitmek isteğim olduğunu düşünüyor.

- Oğlum bir dur, gidiyoruz şimdi.

- Hı hı.

- Bırakma kolumu, kaybolacaksın yine.

- Hı hı.

Hâlâ kolundayım baba ama çoktan kayboldum ben. Prensesle birbirimizin gözünden ayrılamıyoruz. Ben zaman-mekân kaybetmişim, o ekmek ağzında donup kalmış. Zamanımın azaldığını biliyorum. Hemen okulunu veya ona ulaşabileceğim bir şeyi sormam lazım. Onu bir daha görmem lazım. Aklımın içinden cümleler geçiyor. Belki tek bir şansım var. En doğru şeyi söylemem lazım. Öyle bir söz olmalı ki bu, o da beni unutamasın. "Bu nasıl bir delikanlı," diye hayret etsin. Öyle bir iz bırakmalıyım ki yokluğumu bağrına basmak zorunda kalsın. Ama neden bilmiyorum nefes bile alamaz hale gelmişim. Beynim susmuş. Bir şey beni ona doğru itiyor sadece. Kıyı kıyı yaklaşıyorum, bir kolum hala babama sarılı. O da bana geliyor sanki. Artık yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakın neredeyse. Aynı rüyayı yaşıyoruz. Olan oldu. Şimdi bir fotoğraf karesinin içine sıkışmış kadar yakınız. Ben ve o. Bir de ekmek var tabii. Salçanın kokusunu alabiliyorum. Salça mı? Haydaa, reçel değilmiş meğer. Al sana bir ortak özelliğimiz daha; ikimiz de salçalı ekmek seviyoruz. On yaşında bir çocuğun küçücük bedeniyle ona doğru uzanıyorum. Ağzında duran ekmeğin bir tarafından ısırırım istesem, öyle yakınız, öyle "biriz." Söze gireceğim artık, ne olacaksa olsun! Az sonra dışarı kelimeler halinde vereceğim o nefesi içime çekiyorum...

Yokluğunun yirmi ikinci yılında, bugün karşıma çıksa... Üç kere öpüp başıma koyarım.

Daha nefes ciğerime ulaşmadan babam hadi gidelim deyip aniden kolumdan çekiyor beni. Ben sarsıntının etkisiyle bir anda panikleyip kızın ağzındaki salçalı ekmeğe omuz atıyorum. Ekmek ikimizin bakışları arasında ağır çekim yere düşüyor. Sonra yerde bir kez sekip tekrar havalanınca içi açılıp salçalı yeri ucuz asfaltla birleşiyor.

Bu nasıl bir felaket Allah'ım... Oysa ne cümleler vardı aklımda vuslata dair. Elim bir kaza sonucu çocuklarımın anası avuçlarımdan uçtu gitti...

Evet düştüm belki ama YIKILMADIM! Hala bir şansın var evlat diyorum kendime, yapabilirsin! Babamın elinden kurtarıyorum kendimi kızgınlıkla. Ani bir refleksle yerdeki ekmeği alıyorum.

Kafamı kaldırdığım an tekrar göz göze geliyoruz. Göz pınarları nemli. Az sonra her sene olduğu gibi giriş katındaki evimizi su basacak kadar yağacak belli ki.

Böyle durumlarda babamın suratında beliren ifade gelip oturuyor yüzüme. Öyle çaresizim. Elimde ekmek.

Üç kere öpüp alnıma götürüyorum ekmeği. Sonra ona uzatıyorum.

- Al bunu yüksek bir yere koy!

Tamam, şimdi YIKILDIM işte.

Bu hareketime anlam veremediğinden alık alık gözlerimin içine bakıyor. Ben umursamaz şekilde babamın elinden tutuyorum. "Zamane çocukları, ekmeği düşürmüş almıyor yerden." Babam domatesin ve benim güvende olmamızdan memnun, eve dönüyoruz.

O gün kahvaltıda, babamın sigara dumanının altında kahve içip sohbet ederken, banyoda ve İstiklal Marşı ve kapanışta... Durmadan ağlıyorum. Sonraları da birçok insan kayıp gitti hayatımdan. Ama bir tek onu... Yokluğunun yirmi ikinci yılında, bugün karşıma çıksa... Üç kere öpüp başıma koyarım.

Ve İstiklal Marşı.
Ve kapanış.

satır arası aşklar

Elini tuttu, dizini okşadı, onun yanında o kadar rahattı ki şimdi, arkasına yaslandı, yüreği hafifledi, ve birden, içinde bir şey patlar gibi oldu, onunla evlenmiş olsaydım, dedi, bu sevinç bütün gün sürerdi!

Virginia Woolf, Mrs. Dalloway, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Demek aşk da geçiyor. Ben de sanıyordum ki aşıkların hayatı sıcak bir öğlen vakti gibi rüzgarsız, hareketsizdir. Halbuki sevgide de rahat yok. O da değişiyor, durmadan değişiyor. Bütün hayat gibi.

Ivan Gonçarov, Oblomov, İletişim Yayıncılık, 2012

Mantık varoluş mücadelesini keşfetmiştir. İsteklerimi engelleyen herkesi gırtlaklamam gerektiğini söyleyen yasayı keşfetmiştir. Mantığın çıkardığı bir sonuçtur bu. Başkalarını sevmeyi mantık bulmuş olamaz. Mantığa aykırıdır çünkü sevmek.

Lev Tolstoy, Anna Karenina, İletişim Yayıncılık, 2015

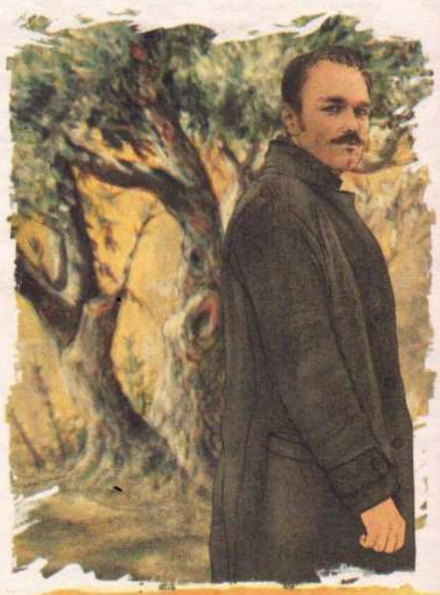
Aşık olmak sevmek değildir. İnsan nefret ederken de aşık olur.

Fyodor Dostoyevski, Karamazov Kardeşler, İletişim Yayıncılık, 2015

Fermina Daza'yı tanıdığından beri Florentino Ariza'nın kendisini buradan daha iyi hissettiği bir yer yoktu; çünkü yalnızlık duymadığı tek yerdi burası.

Gabriel Garcia Marquez, Kolera Günlerinde Aşk, Can Yayınları, 2016

Bir zamanlar birbirlerinden ayrılmak, birbirlerini kaybetmek ihtimalinin korkusunu çekmiş olmasalar, belki de birbirleri için ne kadar kıymetli olduklarını hâlâ bilmeyeceklerdi.

Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, YKY, 2001

İllüstrasyon: Hakan Arslan

Aydilge

güzel öldürmeli aşkı

Hep bir huzursuz, bir yarım yamalaksın. Canım acır kaygısıyla, sevgiye yatırım yapamıyorsun. Asıl tutsaklık, birine bağlanman değil, aşka kendini özgürce bırakmana engel olan bu korkun işte.

Öldüreceklerse güzel öldürmeli insanlar aşkı. Nazikçe, acıtmadan... Beceriksizce yok saymadan, incitmekten zevk almadan... Nefret ettirmek en kolayı; kolaya kaçmadan, incelikle çıkmalı insan bir başkasının ruhundan...

Sevgili kaçak,
Ey yarım yamalak aşık,
Genelde hep ayrılırken dersin ya "Ben seni incitmekten korkuyorum," diye. Sana bir sır vereceğim. İncitirim korkusuyla yaklaşamıyorsan birine, asıl korkan sensindir belki incinmekten. Derinine inersem, karşımdakini incitirim diye düşünmen değildir asıl sorun. Tam aksine, belki sen yüzmeyi bilmiyorsundur derinlerde. Hep yüzeyde kalmışsındır şimdiye dek, sözde başkaları incinmesin diye.
Kalplerin ziline basıp kaçan ve derin bir bağlanma korkusu yaşayan sen... Dışarıdan bakıldığında bağlanmak isteyen "ezik", sen ise çok havalı gözüksen de en çok korkanlar aslında kaçanlar değil midir? Öyle çok korkuyorsun ki incinmekten, bu haz ve kolaycılık çağında, hızlıca sevip, incinmeden sevilmek istiyorsun. Ama sevgi gerçekse, birbirimizin narin yerlerine değecek olmamız kaçınılmaz.
Ya hiç kimseyi sevmeyeceğiz incinmeyelim diye ya da kahramanca seveceğiz iliklerimize kadar; acıyı da mutluluğu da dibine kadar hissede hissede... Çünkü sevgi çıplak ve narinken gerçek. Bu kadar safken, nasır tutmamışken, kabuk bağlamamışken incinebilir olması onun canlı ve gerçek olduğunu gösterir. Kurşun geçirmez, korunaklı, kontrollü kalpler incinmez ve evet acı çekmezler ama ne yazık ki hakiki anlamda hissedemezler de. O yüzden, yarım bıraktığın her aşktan, aç ve eksik ayrılıyorsun. Bunu görenler, bencilliğini kendini aşırı sevmene bağlayıp sana kızgınlık duysalar da ben sana şefkat duyuyorum çünkü biliyorum ki baş edemiyorsun hayatla, acıyla, aşkla, mutlulukla... O yüzden sığ olmak, derin değil, yüzeyden yaşamak istiyorsun. Aman canım yanmasın, acı çekmeyeyim diye paylaşmadan, bağlanmadan, yükselmeden idare etmek istiyorsun. İncinirim korkusuyla kimseyle derinleşmeden sığ sularda "chat yapmak", zayıf yanların görünmesin diye kalbinin açık yerlerini kapatıp, kaybolmak istiyorsun. O yüzden de ne zaman bir ilişkin derinleşmeye başlasa, özgürlüğünü kaybetmekten korkuyorsun. Ama asıl bu korku kaybettiriyor özgürlüğünü, aşk değil... Çünkü bu korku yüzünden kendini aşkın içine dolu dizgin bırakamıyorsun, keşfedemiyorsun. Hep bir huzursuz, bir yarım yamalaksın. Canım acır kaygısıyla, sevgiye yatırım yapamıyorsun. Asıl tutsaklık, birine bağlanman değil, aşka kendini özgürce bırakmana engel olan bu korkun işte.
Oysa izin versen, aşk yolculuğa çıkarır, aşina olduğun güvenli alandan kaçırır seni. Birini sevmek, onun ülkesine yolculuğa gitmek, yabancı, gizemli topraklara girmek, büyük bir maceradır. Başka bir iklimde, emniyet bağlarından kurtulmuş bir şekilde, yeninin içinde yenilenerek kendini baştan keşfedersin. O yüzden özgürleştirir saf aşklar. Çünkü kendini kaybettirir. Ve bizler ancak kaybolduğumuzda başlarız kendimizi keşfetmeye.
Fakat senin kendinle yüzleşmen zor tabii. Onun yerine geçici olarak içsel boşluğunu dolduracak bir eşin, sevgilinin peşinde koşmak işine geliyor. Ama işine geldiği gibi değil, içinden geldiği gibi sevmeli insan. Sen kendini dinleyip, anlayıp, sevmedikten sonra, sevdiğini sandığın insanlar, ruhundaki deliği yamamak için bulduğun birer objeden ibaret kalıyor. Ve objeler değişse de boşluk değişmiyor.
O yüzden kalpler atık sevgilerle dolu çöplük misali artık. ***Ama kimsenin ruhu, başkasının bozuk, yapay sevgisini atacağı çöp tenekesi haline gelmemeli.*** Bir şarkı sözüm var: "Kalbimiz bir mezar, aşk içinde yatar," diye... Gerçekten de ne kadar çok aşk, sevgi ve vefa ölüyor kalplerde. Sen ne çok ölüyorsun... Ve incittiğin insan da belki senin cesedini kalbinde taşımaya devam ediyor. Özgürleşmesi için onun da seni bırakması, gerçek aşkla gelen başka birine yer açması gerekiyor. Hemen olmasa da yakında. Çünkü o da biliyor ki kaybettim sandığı sen, kurtulduğusundur aslında...

Ya hiç kimseyi sevmeyeceğiz incinmeyelim diye ya da kahramanca seveceğiz iliklerimize kadar.

"1923 gibi kadın"

nahit hanım

"Nahitçiğim, İstanbul muhakkak ki güzel şehir. Ama benim için güzel şehir, çirkin şehir diye bir şey yok. Sadece senin bulunduğun şehir, senin bulunmadığın şehir diye bir şey var." Orhan Veli, 36 yıllık ömrünün en büyük aşkı Nahit Hanım'a böyle anlatıyor sevdasını yazdığı bir mektubunda. Peki kimdir Nahit Hanım? Nasıl bir kadındır ki sadece Orhan Veli'yi değil, Necip Fazıl'dan Sabahattin Ali'ye, Melih Cevdet'ten Can Yücel'e birçok şairi kendine aşık etmeyi başarmıştır?

Samet Ağaoğlu anılarında "Rönesans gibi kadın," der Nahit Hanım için. Cemal Süreya ise "Bin dokuz yüz yirmi üç gibi kadın," ya da "Cumhuriyet gibi kadın," diye tarif eder onu. Ve ekler: "Cumhuriyet dönemi küçük burjuva duyarlığının anası." Girit'te doğmuş, dedesinin köşkünde özgür bir ortamda büyümüş bir edebiyat öğretmeni olan Nahit Hanım elbette kendisine yakıştırılan bütün bu sıfatları hak edecek kadar yenilikçi, çağının çok ötesinde bir kadındır.

Bir kere istemediği hiçbir şeyi zorla yaptıramazsınız Nahit Hanım'a. Ankara Kız Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yaparken dönemin Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri'yle dans etmeyi reddettiği için Edirne Lisesi'ne sürgün edilmişliği vardır mesela. Rakı içmeyi de sever meyhanelerde, cuma akşamları evinde sofralar kurup müzisyen, ressam, şair, yazar birçok sanatçı dostunu ağırlamayı da. Keyif kadınıdır vesselam. ***Geçmiş zamanda değil, gelecek zamanda hiç değil, Cemal Süreya'nın tabiriyle "an"da yaşayan bir kadındır.***

Bir röportajda "Beni bilen bilir, Nahit Hanım dersin yeter," diyecek ve özgüveniyle herkesi kendine hayran bırakacak bir kadındır. Ankara'nın sert kış gecelerinde bile boynu, göğsü hep açık, aktrisler gibi şık giyinip gezer. Ama ertesi gün onu hipodromda at yarışı izlerken görebilirsiniz yahut boks müsabakası seyrederken.

Aklına gelen her şeyi yapar Nahit Hanım, korkusuzdur. Büyük aşkı Orhan Veli'nin Bella isminde bir kızla yakınlaştığını duyunca genç kızın da içinde bulunduğu bir sohbet ortamında "Orhan Veli benimdir, kimseye kaptırmam," diye bağırarak rakibine gözdağı vermeyi ihmal etmemiştir.

Orhan Veli'yle tanıştıklarında evlidir Nahit Hanım. Eşi, İstanbul Milli Eğitim Müdürü Halil Vedat Fıratlı, Orhan Veli ise onun öğrencisi. Ancak evlilikleri herkesin saygınlıkla karşıladığı, konuşmaya çekindiği bir arkadaşlığa dönüşmüştür. Ne Nahit Hanım'la Orhan Veli'nin yakınlığı ne Halil Vedat Bey'in çapkınlıkları hakkında soru sorulamaz onlara, kimse konuyla ilgili ağız açmaya cesaret edemez. Ferman dinlemeyen bir gönlü ve özgür bir ruhu varsa bir kadının, yaşadığı aşkın elbette arkasında durmayı bilecektir. Bir gün Orhan Veli'nin trafik kazası geçirdiğini öğrenince eşine "Kusura bakma, Orhan bu haldeyken senin yanına gelemem," diyebilecek kadar cesurdur Nahit Hanım.

Orhan Veli, Ankara'da belediyenin açtığı bir çukura düşüp başından yaralandıktan dört gün sonra İstanbul'da beyin kanamasından öldüğü zaman cebindeki diş fırçasına sarılı kağıtta bulunan Aşk Resmi Geçidi adlı şiirde son sevdiği olarak adı geçen kadındır, Nahit Hanım:

"Gelelim sonuncuya
Hiçbirine bağlanmadım
Ona bağlandığım kadar.
Sade kadın değil, insan.
Ne kibarlık budalası,
Ne malda mülkte gözü var.
Hür olsak der,
Eşit olsak der.
İnsanları sevmesini bilir
Yaşamayı sevdiği kadar."

Birçok şair için hasrettir Nahit Hanım. Gönlüne girdiği adamda derin izler bırakır, hasretiyle yanıp kavrulanların yazdığı dizeler edebiyata birer armağandır. Necip Fazıl bir mektubunda ruhen ve bedenen aydınlığa kavuşsa da tek derdinin sevdiğini görememek olduğunu söyler. "Her şey hazır. İstanbul sisi, yağışlı havalar, ev, oda, soba ve ben. Bana derhal yaz ve ne vakit gelebileceğini bildir!" diyerek onu yanına çağırır. Necip Fazıl onun ilk aşklarındandır.

Söz sırası aşka gelmişken Sabahattin Ali'den bahsetmemek olur mu? 21 yaşında henüz Sabahattin Ali, Nahit Hanım ise 19. Deli divane olmuş da aşkından, mektuplar yazmış sevdiği kadına ünlü şair. Ama mektupları açmadan iade etmiş Nahit Hanım, karşılıksız bırakmış aşkını şairin. Ama aşk bu, sevdiğinin okumadığı mektupların iade kağıdında imzasını görünce dayanamayıp bir mektup daha yazmış ve demiş ki: "İade kağıdındaki imzanı gördüm. Yalnız imzanı... Çıldırıyordum. İmzan beni deli edecek kadar sevindirdi. ***Onu yazan elini gördüm, hani bakmak istediğim zaman benden kaçırdığın elini. Bu elin üzerinde ince bir kol gördüm, daha sonra omuzlarını, ince çeneni, dudaklarını, şeffaf burnunu, alnına dökülen kumral saçlarını gördüm.*** Seni gördüm, seni büsbütün gördüm." Sabahattin Ali'ye "Beni en güzel günümde / Sebepsiz bir keder alır" dizeleriyle başlayan ünlü Melankoli şiirini de "Seneler sürer her günüm / Yalnız gitmekten yorgunum / Zannetme sana dargınım / Ben gene sana vurgunum," dörtlüğüyle başlayan Eskisi Gibi adlı şiirini de yazdıran büyük bir aşktır Nahit Hanım.

Can Yücel'in, bacağındaki bene bile şiir yazdığı, şair Arif Damar'ın eşi, Cahit Külebi'nin koruyucu meleği, Atatürk'le dans etme şerefine erişmiş, Yahya Kemal'den Küçük İskender'e kadar herkesle oturup yemek yemiş, sohbet etmiş, birçok şairi peşinde sürüklemiş, "Cebi delikti ama insandı," dediği Orhan Veli'yle ölümsüz bir aşk yaşamış ve 93 yıllık ömrüne nice anılar sığdırarak bu hayattan ayrılmış bir çınardır Nahit Hanım.

Hazırlayan: İlkay Atılgan Öğür

Zeynep Casalini

tarif

Bence aşk; tanımakla, tanıdıkça bağlanmakla, bağlandıkça hayran olmakla, yokluğunda ağlarken burnunun içinde o, hani bilirsiniz, acı ve keskin kokuyla kendini belli eder.

Aşk... Gel de yaz bakalım. Günlerdir düşünüyorum nasıl başlasam, ne yazsam? Konuşmaya geldiğinde ohooo... Ama yazmak... Peki, bir yerden başlamam gerek. İçi doldurmakla bitmez bir kelime aslında. Güzellemeler, pembeler, eflatunlar, sahiller, çiçekler, kelebekler... Yok! Bence aşk oralarda değil hiç. Bence aşkın başladığını o ilk öpüşmede, ilk bakışta, hatta ilk sevişmede bile aramak pek doğru değil. Aşkın tohumları bu saydıklarım. Bence aşk; tanımakla, tanıdıkça bağlanmakla, bağlandıkça hayran olmakla, yokluğunda ağlarken burnunun içinde o, hani bilirsiniz, acı ve keskin kokuyla kendini belli eder. Ya da tam bir cümleye başlamıştır ki o, aynı anda aynı sözcükler dökülür ağzınızdan... Aşktır o. Kavga ederken ne kadar öfke kusmakta son derece haklı olduğunuza emin olsanız da "bitse de sevişsek" diye geçirmektir akıldan, kalpten... O son ve leziz lokmayı (obur biri olduğumu bilen bilir) ona elinle yedirmektir. Önemli bir konuda, (benim için müzik mesela) şarkının aynı yerinde tüylerimizin diken diken olmasıdır. Aslında aşk bir yandan da sabırdır. Ortalarda görünmediğinde de "Aaa bitmiş," değil, "Saklandı bir yerlere, çıkar bir ara," demektir. Çünkü çıktığında daha büyümüş, anlamının içine yeni şeyler doldurmuştur mutlaka.

Tabii en güzel aşk şarkıları aşk acısıyla çıkar. O burun sızısıyla... Aşk acısı, yaratıcılığı öyle bir körükler ki insanın sinirleri bozulur. Ben bilmiyorum henüz neden öyle oluyor ama öyle. Ve diyorum ki aşk ve acı aynı yerden geliyorlar belki de. Acısız aşk, aşksız da kalp ağrısı olmuyor. Sahiplenmek de aşktır, kıskanmak da. (Acayip örnekler verip sinirimi bozmanıza gerek yok.) Bu duyguları güzelleştirerek yaşamak ve yaşatmaktan bahsediyorum. Kıskanıp yoz yoz didiklemektense sarıp sarmalayıp "Seni nasıl seviyorum!" demektir mesela. Ayrıca aşk tutku da barındırır. ***Avaz avaz bağırmak istersiniz aşkınızı ya da dişleriniz kamaşır, gözleriniz dolar.*** Kelimeler yetersiz kalır, başınız döner... Her şeyi onunla yapmak istemek de aşktır, aynı konuda birlikte ilerlemek de... Ona sürpriz bir şey hazırlarken eli ayağı birbirine karışmak da en aşklı anlardan biridir elbette. Şudur budur aşk. Deliliktir, tehlikelidir zaman zaman. İnsanı yaşatır da öldürür de...

En güzel aşk şarkıları aşk acısıyla çıkar. O burun sızısıyla...

Her şey değişir. Önemliyse bu aşk denen sizin için, değiştirmek değil, dönüştürmeyi becerebilmektedir, "insani" olanakları (beyin ve yürek bağlantısı, vicdan) kullanarak. Üstelik bu cümle sadece iki insan arasındaki aşka ilişkin değil. Dünyaya ve üzerindeki tüm canlılara duyulabilecek aşkla ilgili. Mademki düşünebilen tek canlıyız, diğer türleri korumak değil mi yapmamız gereken en mühim iş? Bu da aşkın parçası değil mi? Diğer türlerin acısı size "normal", "olağan" geliyorsa, aşktan, sevgiden bahsettiğinizde biraz Hipokrat olmuyor musunuz? Minik kuzucuğu çocuklarınıza okşatıp akşama sofraya kuzu pirzola koyuyorsanız "hayvan sevgisi"nden nasıl bahsedebilirsiniz? "Köpeğim öldü. Aşkımdı, her şeyimdi... Üç gündür yemek yemiyorum. Gidip bi' ocakbaşında içelim..." Bu cümlede korkunç bir haksızlık yok mu? Aşk sadece "bazı" hayvan türleri için mi?

Yazımı okuduysanız sevgilinize sarılınız. Yazımı okuduysanız bazı bildiklerinizin yanlış olabilme ihtimalini düşününüz...
Sevgiler... Aşkla kalın!

Arçelik Grion Ankastre Serisi ile
en güzel anları mutfakta
paylaşın.
Koç
arcelik.com.tr
444 0 888
arçelik

Deniz Seki

aşk öyle bir büyü ki

Aşk sizi kendine çeker, ona girdap gibi çekilirsiniz. Sezen Aksu'nun bir şarkısında dediği gibi; "kalbi olanlar kurtulamaz" aşktan... O seven kalbi de öyle kolay kolay susturamazsınız.

"Aşk öyle bir büyü ki
Öyle bir büyü ki
Anlayamazsın.
Göze alsan olmaz,
Aşka gönül doymaz,
Seven kalbi istesen de susturamazsın."

Aslında yıllar önce yazmıştım.
Aşk böyle bir şey.
Aşk, bu kadar "birdenbire" bir şey.
Bir anda gelir, hayatınızın başrolüne geçer, sizi ele geçirir.
Öyle bir büyüdür ki büyülenirsiniz.
Hiçbir şeyi görmez olur gözleriniz.
Kalbinize öyle bir cesaretle, öyle bir güçle gelir yerleşir ki aşk; her şeyi göze alırsınız.
Aşk sizi kendine çeker, ona girdap gibi çekilirsiniz.
Sezen Aksu'nun bir şarkısında dediği gibi; *"kalbi olanlar kurtulamaz"* aşktan...
O seven kalbi de öyle kolay kolay susturamazsınız.
Deli bir ırmak gibi akarsınız aşka; sizi önüne katar, alır götürür sizinle birlikte sizde ne varsa...
Karşı koymak ne mümkün...
Sürüklenirsiniz.
Ne olduğunu anlamadan öyle deli akarsınız denizlere...

Deli bir ırmak gibi akarsınız aşka; sizi önüne katar, alır götürür sizinle birlikte sizde ne varsa...

Bütün duygular en yüksek perdede, en coşkulu notalarla yaşanır.
İçinizde senfoni orkestraları dünyanın en tutkulu, en uzun bestesini çalar.

Aşk öyle bir güç verir ki insana; dağı taşı bile yerinden oynatabileceğinize inanırsınız.
Yeniden doğmuş gibi olursunuz aşık olunca.
En sıradan günlere bile çocuklar gibi coşkulu, parlak gözlerle bakarsınız.
Çok güçlü ve sarsıcıdır bazen aşk.
İnsanı kendinden geçirebilir, kendinden vazgeçirebilir.
Benim de böyle zamanlarım oldu.
Kendimden bile çok sevdiğim zamanlar.
Sonrasında kalbimin çok kırıldığı, aşka küstüğüm zamanlar...
Aşkın bana çok borcu olduğunu düşünüp şarkıya döktüğüm zamanlar.
Ama öyle de tatlı ve yüzsüz bir şey ki aşk; ne yaparsa yapsın günün sonunda bir kedi gibi sırnaşmasını biliyor.
Öyle tatlı oluyor ki o zamanlarda aşk; size söylediğiniz bütün beylik lafları yediriyor.
Yine kıyamıyorsunuz ona.
Kaçamıyorsunuz yine ondan.
Yapacak birkaç şey var.
Her haliyle, her şeyiyle aşkın varlığını kabul etmek, ona karşı direnmemek ve ne olursa olsun aşkı yaşamak.
Ve elbette her aşkın bir gün bitebileceğini de kabul etmek gerekiyor.
Aslında hiçbir aşk bitmiyor.
Biz bitti zannediyoruz ama Murathan Mungan'ın da dediği gibi aşk öyle kolay kolay bitmiyor: *"Bir aşk, birçok aşktan yapılıyor ve ayrılınmıyor hiçbir seferinde."*
Önemli olan bizim aşkı nasıl hatırladığımız, aşkın hayatımızda nerede durduğu, o aşktan ne öğrendiğimiz, o aşkın bizim ruhumuzda nasıl yankı bulduğu.
Geride kalana hüzünlenmek de elimizde, anılarımıza sahip çıkıp "İyi ki yaşadım," diyebilmek de.
Ben zor da olsa hayatımda yaşadığım her şeyi iyi ki yaşadım, iyi ki aşık oldum, iyi ki hep aşkla nefes aldım diyorum.
Aşk Allah'ın bize en güzel, en büyük hediyesi.
Aşk, hayatın mucizesi, hayatın anlamı, belki de hayatın ta kendisi.

MESLEK aşkları

İlkay Atılgan Ögür-Öğretmen

Teneffüste biri düşer, o ağlarken yarasını sarmaya çalışırsınız, siz de aynı yerden yaralanırsınız. Sonra birisi sevdiğinden ayrılır, size sarılıp ağladığında kabuk tutmuş gençlik yaralarınız kavlar, onunla birlikte ağlarsınız. Birisinin parası yoktur, yağmurda çamurda yürümek zorunda kalmasın diye arabanıza alırsınız, kendi öğrenciliğiniz aklınıza gelir, duygulanırsınız. Siz nöbet tutarken biri gelip sarılır mesela, tüm yorgunluğunuz gider, nasıl olur da kendi çocuğunuzun size sarılmasıyla aynı duyguyu yaşadığınızı düşünür, şaşırırsınız. Daha iyi şartlarda okusunlar diye mesela, yaz tatilinde okulu kendi ellerinizle boyarsınız. Soğukta üşümesinler diye -evde anneniz elinizi sıcak sudan soğuk suya sokturmamışken- siz soba tutuşturmayı öğrenmişsinizdir bile. Bir insan yetiştirmenin sorumluluğu, geleceğin sizin elinizde şekillendiğini bilerek doğru davranmaya, düşünmeye, konuşmaya çalışmanın zorunluluğu meslek hayatınızın bitmeyen sınavıdır. Velhasılkelam, öğretmenlik, bir çocuk gözlerinize minnet duygusuyla baktığında oluşan ve asla bitmesini istemediğiniz bir aşktır.

Suna Akyıldız-Gazeteci

Biri bana "İleride gazeteci olacaksın," dese inanmazdım. Hayat bazen sizin yerinize karar veriyor. Şimdi arkama dönüp baktığımda 20 yılı geride bırakmışım. Sayısız haber, sayısını unuttuğum röportajlar. Gazetede ilk çıkan yazımın heyecanını... Tüm binadaki tanıdığım arkadaşlarımı dolaşıp haberi göstermiştim. Şimdi "acaba hangi siteler haberimi aldı, kaç yorum yapıldı" merakı. O adrenalin, haberin veya röportajın konuşulmasının hazzı ve heyecanı hiçbir şeyle ölçülemez. Sanırım bu ruhuma işlemiş bir virüs ve ben bu virüsle yaşamayı çok seviyorum. Ve hala tüm röportajlarımı bir klasörde biriktirip ara ara açıp okuyorum. Atmaya kıyamadığım gazete küpürlerimle nostalji yapıyorum. Biliyorum ki bunlar hayatımdaki en güzel ve en kıymetli birikimim.

Burcu Tuna-Oyuncu

Lunapark gibi bir şey sanırım oyunculuk. Çeşit çeşit, rengarenk, ışıl ışıl oyuncaklarla dolu, bir kez binmenin asla yetmediği, içinden çıkmak istemediğin bir oyun alanı olduğunu kesinlikle bildiğin ama buna rağmen gerçeklik algını kaybettiğin, zaman mevhumunun yitip gittiği, özgür hissettiğin bir dünya. Sana ait bir dünya. Tıpkı her akşam aynı metni aynı oyuncularla oynadığın, aynı dekor kostümle varolduğun ama hiçbir akşamın bir öncekiyle asla aynı olmadığı, çoğu zaman, senin bile haberdar olmadığın içinde bambaşka renklerin de olduğunu farkettiren efsunlu bir şey. Herkesin baktığıyla senin gördüğünün arasındaki fark galiba. Belki de en çok bunu seviyorum, anlatabilmek, anlaşılabilmek gayesini, bu muazzam mücadeleyi.

Selim Süme-Fotoğraf Sanatçısı

Neden mi fotoğraf çekmeden ve düşünmeden duramıyorum? Hatıralarımı kaydetmek istediğim için, hayatı belgelemek için, bakış açımı (karar anını) göstermek için, hikâye anlatmak için, görmeden haz duyduğum için, zamanı-anı durdurmak için, izlemeyi sevdiğim için, ilgimi çeken konuya yakınlaşmak için, görme biçimimizi değiştirdiği ve detayları ortaya çıkardığı için, hiç bakmadıklarımıza bakmak için, bir pasaport görevi gördüğü için, yalnız kalmak için, tek başına yapılabildiği için, zamanın doğrusallığını kırdığı için, kendimi daha iyi tanımak için, fotoğraf makinesinin mekanik sesini sevdiğim için, getirdiği ün ve ilgiden hoşlandığım için, fotoğrafa bakmayı sevdiğim için, ölüme kafa tuttuğum için, zamanda yolculuk yapmak için, her zaman her yerde fotoğraf çekebileceğim için, artık her şeyin kayıt olduğunu düşündüğüm için, diğer insanlarla iletişime geçmek için, orada olduğumu kanıtlamak için, insanlara yardım etmek ve dünyayı değiştirmek için, savaşları ve adaletsizliği durdurmak için, tarihi belgelemek için, tanık olmak için, anın ölümünü sevdiğim için.

Vedat Kaya-Heykeltıraş

"Dünyayı anlamak yetmez, onu değiştirmek gerekir," dendiğinde sadece sormuştum: "Nasıl?" Çok küçükken kendimde keşfettiğim yeteneğim sadece koşmaktı, biraz daha büyük bir çocukken bir spor dalıydı belki. Bir insanın en güzel dönemleri bilgiye dayalı farkındalığının olduğu dönemleriydi. Bunu zamanı gelince anlamıştım. Soyut, somut farklarının farkındalıklarıyla değişmeye başlamıştı bir şeyler. Zihnimdeki betimlemeler parmak uçlarımda heykele dönmeye başladı. Bunlar da dönemlerine göre mekân, zaman sınırlarıyla tasarım niteliği taşımaya başladı. Bu bir piyasa, piyasa ise bir rutini doğurdu. Bu rutin de hayatım oldu. Şimdi kendime soruyorum bazen, ne kadar aşığım ben bu işe? Cevabım şu; ben iş yapmıyorum ki. İşte tam da bu noktada dünyam değişmeye başladı. Herkes iş yapmalıydı, ona aşık olarak. Şimdi yeni bir sorum ve yeni bir sorun var; Herkes iş yapıyor ama kimse aşık değil. Sonumuz ne?

Barış Sarıbaş-Ressam

Dünyayı değiştirmek istiyorum. Çünkü onun da beni değiştirmesine izin veriyorum. Resimlerim bunun bir çabası olarak görülebilir. Son zamanlarda resimlerimin sembolleri; gökkuşağı, ağaçlar, insanın yalnızlığına dair portreleri, tepede ufka bakan kadın veya erkek figürü, aşka dair semboller, geniş alanların atmosferik renkleri, dağlar, ovalar, yanardağlar, şeytanlar, bomba atan uçaklar ve balonlar, uçsuz bucaksız yollar, saksıda bir aile figürü, yıldızlar, ejderhalar, perspektifsel yanılsamalar, geometrik alanlar ve çizgiler, antik yerleşkeler, parçalanan insanlar, renkli saydam katmanlar, yaşamın sembolü hayat ağaçları serviler, yolunda yalnız yürüyen insan figürü ve okyanusların vahşi deniz kıyılarındaki sonsuzluk ve fırtına... Ben; kendi uzun sinema filmimin saniyelerini resimliyorum. Bazen yeni romantik şiirsel bazen aşırı sert dışavurumcu olarak, yani biraz kendim gibi... Şiirde imge neyse resimde ben oyum.

NİHAT SIRDAR
GÜÇLÜ METE
ZEKİ KAYAHAN COŞKUN
SİVRİ SİNEK
PINAR İNANÇ AKAR

İLBER ORTAYLI
SUNAY AKIN
ZAFER ALGÖZ
CAN YILMAZ
CANDAŞ TOLGA IŞIK
BEDİA CEYLAN GÜZELCE
SİNAN TUZCU
AYÇA DERİN KARABULUT
FIRAT PARLAK

KAFA Radyo

MATRAX
kripto odası
30 KAFA SARKI
İLBER HOCA Kafası
nihat'la sivrisinek
NİHAT'LA MUHABBET
VEŞAİRE VEŞAİRE
PINARATING
zekir dek
SARI TRAMVAY
KİTAP KAFASI

Türkiye'nin EN KAFA Radyosu

RADYOLAND .COM

Karasal yayın, Türksat ve radyoland.com ile tüm Türkiye'de!

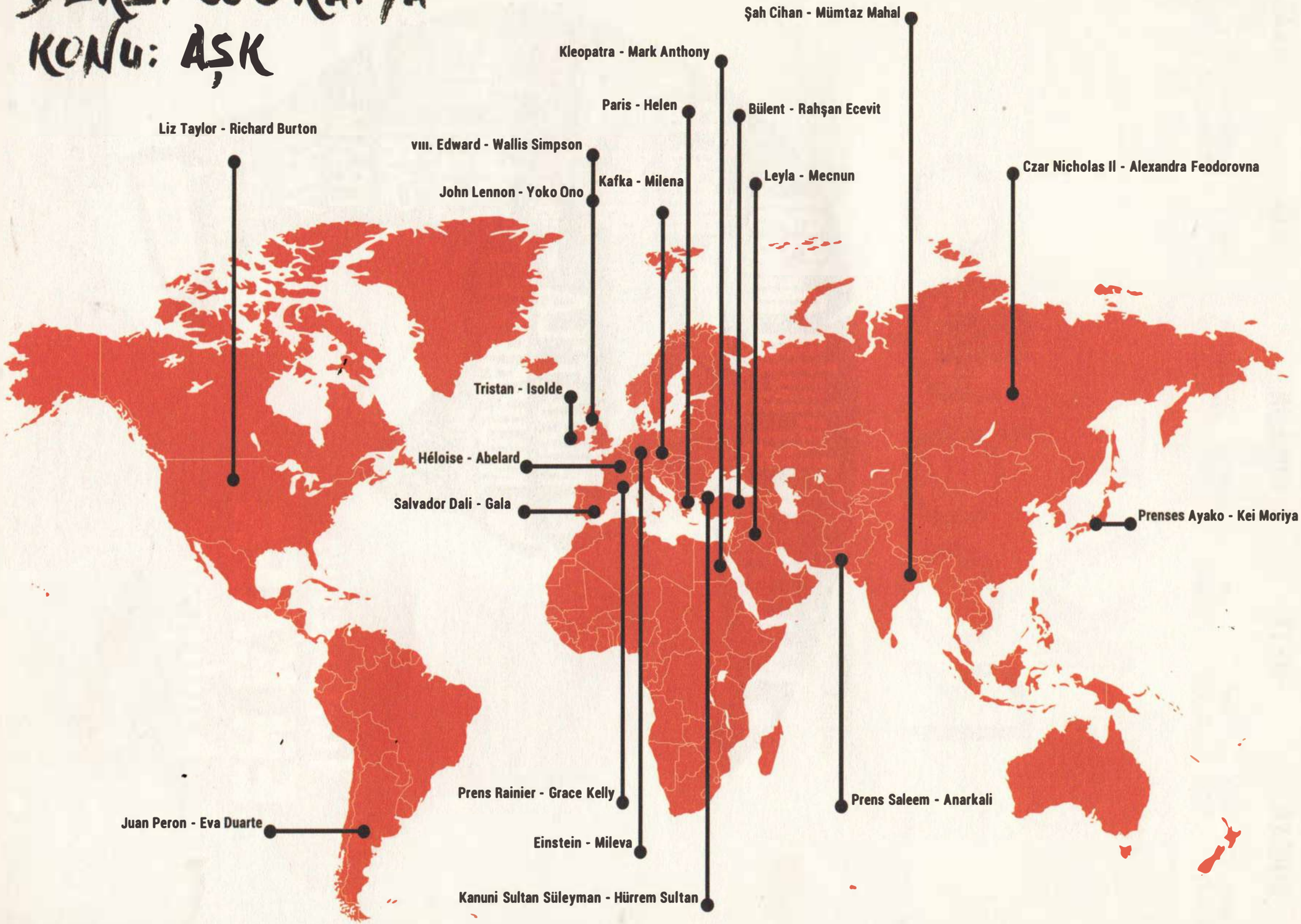
Türksat uydusu frekans: 11557, polarizasyon V, Sembol: 30.000, Fec: 2/3

kafaradyo.com

/kafaradyo

Google play
Download on the App Store

DERS: COĞRAFYA
KONU: AŞK

Akgün Akova

sıkı tutun sevgilim

sıkı tutun sevgilim
gökyüzünü bizden bil
hazırlan avucuna bir ışık demetinin
aşağıda kalsın gökdelen yapımcıları
bulut hırsızları
aşağıda kalsın
Zübeyde Hanım'a dil uzatanlar
"Körler Sokağı" tabelası asanlar iç dünyamıza
siyaset mühendisleri aşağıda kalsın
onlar ki söylemezler
ama karşıdırlar felsefeye
aklımızın törpüleri, belleğimizi öldürenler
onlar da aşağıda kalsın sevgilim
darbeciler ve canlı bombalar da

sıkı tutun sevgilim
koparılmış bütün kanatları sırtımızdan say
çift kartalın soluğunu al Selçuklulardan
Zeugma mozaiğinden "Çingene Kızı"nın yüzünü
"eli koynunda" motifini al bir Milas halısından
Göreme'deki güvercinliklerden
hayat ağacını, kırmızı kök boyalı
Efes Artemisi'nin eteğindeki arıları al
Çiçek Dağı'ndan Neşet Ertaş namlı abdalın sazını
al onu da yanımıza sevgilim
dökülmüş zülüflerin arasından

sıkı tutun sevgilim
bütün haksızlıkları sana yapılmış say
vurulan çocukları, ekmek almaya giderken
televizyon ekranına sıçrayan kanı
atalarımızı anımsa, su içene yılan bile dokunmaz diyen
anımsa sonlarını
kanlı ellerini halklarına yıkatan hükümdarların
ne olur unutma
öpücük öpücük üstüne kurulur ancak
kimsenin yere düşmeyeceği
düşse de kaldırılacağı bir dünya
unutma sevgilim ne olur unutma

sıkı tutun sevgilim
bütün aşk şiirlerini sana yazılmış say
yerlerde sürüklenmeye başlanırken sevgi dizeleri
küçümsenirken deli divane aşıklar
unutma sevgilim ne olur unutma
yara almış bir aşk şiiri dolanınca kirpiklerine
toprağı ağaca dönüştüren tansığı düşün
evrendeki ışığın da bir annesi olduğunu
Büyük Patlama olduğunu babasının

düşün bir de
çiçek kokularını yitirmiş bir dünyada
ha yaşamışız biz
ha yaşamamışız

sıkı tutun sevgilim
kazımak için
simsiyah bir harf gibi kıvrılıp bekleyen kaderi
çocuk yaşta evlendirilen kızların alınlarından
boşandıkları kadınları köşe başında
ellerinde bıçaklarla bekleyen adamları
durdurmak için
durdurmak için nar bahçelerimizi kurutanları
elimi sıkı sıkı tut sevgilim
uçmaktan vazgeçmişiz
sabrımız taşmış
sırtımıza almışız da tüm yükünü dünyanın
ışığa doğru koşmaya başlıyoruz say
neden koştuğumuzu unutma
unutma sevgilim ne olur unutma
elimi sıkı sıkı tut
bileyim ki çok sevildim
koşarken de
düşerken de
çok sevildim
ölürken de

ORGANİZE İŞLER
YAZAN & YÖNETEN
YILMAZ ERDOĞAN
SAZAN SARMALI
YILMAZ ERDOĞAN
KIVANÇ TATLITUĞ
EZGİ MOLA
BENSU SORAL
OKAN ÇABALAR
RIZA KOCAOĞLU
GÜVEN KIRAÇ
AHMET MÜMTAZ TAYLAN
1 ŞUBAT'TA SİNEMALARDA
Bahçeşehir Koleji
CJ ENTERTAINMENT
CORNELIA
KRAL POP RADYO
mobil
MTM

zamanı durduran şarkı

1915'te, savaşın ortasında bir sokak lambası, lambanın altında iki aşık. Alman asker Hans Leip, aşkıyla bu lambanın altında vedalaşıyor. Aşkı, aşkına vedası, o andan ve bedenden çıkıp daha büyük bir duyguya dönüşüyor. Daha önce sadece bir kez daha böylesine büyük bir duyguyu sırtlandığını hatırlıyor. İki büyük aşkının adını birleştirip "Lili Marleen"i yaratıyor ve şu dizeler dökülüyor kaleminden:

"Kışla kapısının önündeki fener
Eskiden de oradaydı, şimdi de orada
Orada tekrar görüşsek ya
Dursak yine lambanın altında
Tıpkı eskisi gibi, Lili Marleen
Tıpkı eskisi gibi, Lili Marleen

İkimizin gölgesi sanki birdi
Birbirimizi nasıl sevdiğimiz kolayca görülebilirdi
Ve herkes yine görmeli
Bizi lambanın altında
Eskisi gibi, Lili Marleen
Eskisi gibi, Lili Marleen"

Lili Marleen'in asıl yolculuğu 1939'da başlıyor. Marlene Dietrich tarafından şarkı olarak yorumlanınca büyük ün kazanıyor.

"Derken nöbetçi seslendi
'Yat borusunu çalıyorlar, üç gün cezası var!' dedi
'Hemen geliyorum, yoldaş' dedim
Ve sana veda ettim
Ah, oysa ki nasıl isterdim gelmeyi
Seninle, Lili Marleen
Seninle, Lili Marleen

Yerinde adımların, zarif yürüyüşün
Akşam boyu parlıyordur, ama beni unutalı çok olsa gerek
Bana bir şey olursa eğer
Kim kalacak lambanın altında
Seninle, Lili Marleen?
Seninle, Lili Marleen?"

1941 yılında Belgrad, Alman işgali altında. Tüm cephelere yayın yapabilen Belgrad radyosunda her akşam 21:55'te çalmaya başladığında ise savaşı bile durduracak güce ulaşıyor Lili Marleen. Düşman askerler birbirine sesleniyor; "Sesini biraz daha açar mısınız?" Böylece her akşam resmi olmayan bir ateşkes ilan ediliyor savaş meydanında, zaman duruyor, toplar tüfekler duruyor ve sadece o devam ediyor:

"Sessiz odalardan, yerin yatağından
Aşk dolu dudakların, bir rüya gibi, beni kaldırıyor
Sabahın sisi dağıldığında
Lambanın altında olacağım
Tıpkı eskisi gibi, Lili Marleen
Tıpkı eskisi gibi, Lili Marleen"

Aşkın bu önü alınamaz gücü Attilâ İlhan'ın da yüreğine dokunuyor. Lili Marleen'in bu hikâyesi şairin elinden kağıda dökülüyor. Bir başka coğrafyadaki yolculuğunu yine bir şarkı olarak, Ahmet Kaya'nın sesiyle tamamlıyor ve çaldığı her an, zamanı yavaşlatıp içine çekiyor dinleyeni:

(...)
"akşam olur
mektuplar hasretlik söyler
zagrep radyosunda lili marlen türküsü
dost ağlar karanfilim dost ağlar
marş söylemeden ölmek bize yakışmaz
ve biz yine yıldızlara bakarız
ve yine yıldızlar bize bakar"
(...)

#BENDENSANA

Sevgililer bu sayfa sizin! Sevgiline aşkını mektupla anlat. **#bendensana** *etiketiyle sayfanın fotoğrafını çekip paylaş, biz de sosyal medya hesaplarımızdan yayınlayalım!*

Rahşan'a

birlikte öğrendik seninle
avcumuzda yüreği çarpan
kuşa sevgiyi

elele duyduk kumsalda denizin
milyon yılda yonttuğu
taşa sevgiyi

acısıyla sevinciyle sevdik
yazıyla kışıyla sevdik
köy-köy ülke-ülke

elele büyütüp elele derdik
elele derip insana verdik
verdikçe çoğalan sevgimizi

Bülent Ecevit, Elele Büyüttük Sevgiyi, 1980

Fotoğraf: DepoPhotos

KAFA

aşk

"Hiçbir şey umurumda değil diyorum
Aşktan ve umuttan başka..."

Turgut Uyar, Geyikli Gece, Büyük Saat, YKY, 2013